

Arrest

nr. 306 509 van 14 mei 2024
in de zaak RvV X / IV

Inzake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat D. VANDENBROUCKE
Steenakker 28
8940 WERVIK

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IV^{de} KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Afghaanse nationaliteit te zijn, op 17 oktober 2023 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 28 september 2023.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 20 februari 2024 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 5 april 2024.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken C. DIGNEF.

Gehoord de opmerkingen van advocaat A. HAEGEMAN, die *loco* advocaat D. VANDENBROUCKE verschijnt voor de verzoekende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

De bestreden beslissing luidt als volgt:

A. Feitenrelaas

U verklaart de Afghaanse nationaliteit te hebben, een Psthoun van origine te zijn en afkomstig te zijn van het dorp Kherkin Kholeh in het district Mirzaka, provincie Paktya.

Uw vader was tewerkgesteld als vrachtwagenchauffeur op de luchthaven van Bagram. Hij vervoerde bouwmaterialen in dienst van de Amerikanen. Ongeveer twee maanden voor uw vertrek werd uw vader gedood door de taliban toen hij onderweg was naar huis. Na de dood van uw vader vroeg uw paternale oom J.(...) G.(...), die tevens actief was bij de taliban, u om te stoppen met de school. Uw oom wou u naar een madrassa in Quetta te Pakistan sturen om u daar op te leiden en in te lijven bij de taliban. Toen uw moeder

dat vernam vluchtte ze met u en uw broers en zussen naar uw maternale oom Jamal in Mirkhi Kalay, in het district Ahmadkhail, provincie Paktya. Gedurende uw verblijf daar bleven de bedreigingen van uw paternale oom verdergaan en bleef hij eisen dat u naar een madrassa zou gaan. Uw moeder wou u echter niet naar een madrassa sturen. Daar de taliban ook uw vader hadden gedood, besloten uw moeder en uw maternale oom u het land uit te sturen.

U verliet Afghanistan na het Offerfeest van 2019 (i.e. 10 t.e.m. 14 augustus 2019). Via Pakistan, Iran, Turkije, Griekenland, Noord-Macedonië, Servië en Frankrijk reisde u naar België waar u op 21 juni 2021 aankwam na een reis van ongeveer achttien maanden. U diende uw verzoek om internationale bescherming in op 22 juni 2021.

Bij terugkeer naar Afghanistan vreest u gedood te worden door de taliban, omdat u weigerde in te gaan op de eis van uw oom J.(...) G.(...) om naar de madrassa te gaan.

Na uw vertrek stuurde uw oom J.(...) G.(...) nog twee brieven, daar hij niet wist dat u reeds het land verlaten had.

Ter staving van uw verzoek legt u kopieën van de volgende documenten neer: uw taskara, de taskara van uw vader, twee dreigbrieven en enkele documenten om de tewerkstelling van uw vader te staven. Uw advocaat voegde na het persoonlijk onderhoud nog een nota (d.d. 11/12/2022) toe.

B. Motivering

Vooreerst moet worden opgemerkt dat het Commissariaat-generaal op grond van het geheel van de gegevens in uw administratief dossier, van oordeel is dat er in uw hoofde, als toenmalige niet-begeleide minderjarige, bijzondere procedurele noden konden worden aangenomen.

Om hier op passende wijze aan tegemoet te komen, werden er u in het kader van de behandeling van uw verzoek door het Commissariaat-generaal steunmaatregelen verleend. Meer bepaald werd het persoonlijk onderhoud afgenomen door een gespecialiseerde protection officer, die binnen de diensten van het Commissariaat-generaal een specifieke opleiding volgde om minderjarigen op een professionele en verantwoorde manier te benaderen; heeft het persoonlijk onderhoud plaatsgevonden in het bijzijn van uw advocaat en uw voormalige voogd, heden ten dage uw vertrouwenspersoon, die in de mogelijkheid verkeerden om stukken neer te leggen en opmerkingen te formuleren en werd bij de beoordeling van uw verklaringen rekening gehouden met uw jeugdige leeftijd en maturiteit, alsook met de algemene situatie in uw land van herkomst. Omdat u minderjarig werd tijdens de procedure werd de voogdij over u op 21 november 2022 van rechtswege beëindigd. Bijgevolg is het Verdrag inzake de rechten van het kind van 20 november 1989, geratificeerd door België, momenteel niet meer op u van toepassing.

Gelet op wat voorafgaat kan in de gegeven omstandigheden redelijkerwijze worden aangenomen dat uw rechten in het kader van onderhavige procedure gerespecteerd worden evenals dat u kunt voldoen aan uw verplichtingen.

Er dient te worden opgemerkt dat u doorheen uw verklaringen niet aannemelijk heeft gemaakt dat u een persoonlijke vrees voor vervolging zoals bedoeld in de Vluchtelingenconventie heeft of een reëel risico op lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming loopt.

Vooreerst moeten er ernstige vraagtekens worden geplaatst bij de tewerkstelling van uw vader als vrachtwagenchauffeur in functie van de Amerikanen op de luchthaven van Bagram, hetgeen de waarachtigheid van de door u voorgestelde feiten ondergraaft. Hoewel u weliswaar kan zeggen dat uw vader afval, kolen en zand diende te vervoeren om de wegen van de luchthaven te kunnen aanleggen, kan u – uitgezonderd dat hij voor de Amerikanen werkzaam was – niet duiden wie de opdrachtgever van uw vader dan wel was, noch of uw vader al dan niet voor een bepaald bedrijf tewerkgesteld was (notities van het persoonlijk onderhoud, d.d. 09/12/2022, CGVS, p. 6, p. 7). Evenmin kan u op geen enkele manier verduidelijken op welke manier uw vader dan met de Amerikanen diende samen te werken (CGVS, p. 6). Voorts slaagt u er niet in enig verhaal over de job van uw vader weer te geven (CGVS, p. 6, p. 7). Hoewel uw vader wekelijks tot tweemaal per maand naar huis kwam, kan u geen enkele anekdote over zijn werk vertellen, noch weet u wie zijn collega's waren (CGVS, p. 7). Er kan worden gevolgd dat uw vader niet alle details met u deelde, gelet op uw jeugdige leeftijd, doch kan worden verwacht dat u enige basiskennis bezit aangaande de tewerkstelling van uw vader, hetgeen waartoe u in gebreke blijft. Tot slot dient hieraan nog toegevoegd te worden dat u op de Dienst Vreemdelingenzaken (DVZ) stelde geen notie te hebben van de luchthaven waar uw vader zijn werkzaamheden voor de Amerikanen uitvoerde (vragenlijst CGVS, d.d. 27/08/2021, vraag 3.5), terwijl u op het CGVS verklaarde dat uw vader in de luchthaven van Bagram werkte,

waarvoor u naar uw documenten verwijst (CGVS, p. 6, p. 7). Geconfronteerd met bovenstaande vaststelling, stelt u van bij aanvang gesproken te hebben over de luchthaven van Bagram (CGVS, p. 7). Dit vindt echter geenszins zijn weerslag in de weergave van het gesprek op de DVZ, waar u stelde geen idee te hebben om welke luchthaven het ging (vragenlijst CGVS, vraag 3.5). Er kan begrip worden opgebracht voor het feit dat er enige tijd verstreken is tussen beide interviews, zoals uw advocaat ook opmerkt, doch werden uw verklaringen u op het einde voorgelezen, waar u noch uw voorged opmerkingen hadden (CGVS, p. 18; vragenlijst CGVS). Verwacht kan dan ook worden dat u te allen tijde alle nodige basisinformatie zou weergeven, hetgeen waarin u niet slaagde. Uw gebrekkige kennis over de tewerkstelling van uw vader plaatst uw asielmotieven reeds op losse schroeven.

Bovenstaande bevinding dat u geen notie heeft over de locatie waar uw vader tewerkgesteld zou zijn geweest, wordt verstrekt door de vaststelling dat op de door u neergelegde documenten eveneens 'Camp Marmal' wordt vermeld. De beschikbare informatie toont aan dat Camp Marmal een Duitse legerbasis is die gelokaliseerd is nabij de luchthaven van Mazar-i-Sharif, hetgeen zich in het district Marmal bevindt aan de voet van het gelijknamige gebergte. U daarentegen stelde dat uw vader op de luchthaven van Bagram werkzaam was. Hoewel op enkele documenten daadwerkelijk verwezen wordt naar deze luchthaven is het vreemd dat op andere documenten over een andere locatie wordt gesproken, terwijl u – gevraagd of uw vader steeds op dezelfde luchthaven werkte – niet wist wat uw vader allemaal deed of waar hij tewerkgesteld was, hoewel u er documenten over neerlegt (CGVS, p. 6). Voorts kan op basis van uw documenten worden gesteld dat deze allen dateren van de periode 2008 t.e.m. 2010, waardoor u niet heeft aangetoond dat uw vader recent voor uw vertrek nog als vrachtwagenchauffeur aan de slag was. Verder blijkt uit deze documenten op geen enkele manier in welke hoedanigheid uw vader betrokken was op de luchthaven van Bagram. U legt weliswaar een parkeerlicentie neer met een foto van een persoon voor een vrachtwagen, doch er staat geen naam op deze kaart vermeld, waardoor het niet duidelijk is of uw vader al dan niet de persoon op de foto betreft. U legt immers een badge met een foto van uw vader neer, doch omwille van de slechte kwaliteit van de kopie van de parkeerlicentie kan niet met zekerheid gesteld worden of uw vader al dan niet de persoon aan de vrachtwagen is. Daarenboven staat op dit document 'Camp Marmal' vermeld, net als op de SWAP-Card die u neerlegt, waardoor u evenmin heeft aangetoond dat uw vader eveneens als vrachtwagenchauffeur in Bagram zou hebben gewerkt. Aan de documenten om de tewerkstelling van uw vader te staven kan dan ook enkel bewijswaarde worden toegekend indien het geloofwaardige verklaringen betreffen, hetgeen hier niet het geval is. Bovendien moet er op gewezen worden dat documenten enkel een ondersteunende werking hebben, namelijk het vermogen om de intrinsieke bewijswaarde van plausibele verklaringen kracht bij te zetten. Op zichzelf vermogen documenten niet de geloofwaardigheid van ongeloofwaardige verklaringen te herstellen. Daarenboven blijkt uit objectieve informatie waarover het CGVS beschikt, dat zeer gemakkelijk op niet-reguliere wijze, via corruptie en vervalsers, Afghaanse documenten kunnen verkregen worden. Het betreft bovendien louter kopieën, waardoor de echtheid van deze documenten niet kan worden nagegaan.

Vervolgens maakt u niet aannemelijk dat uw vader gedood zou zijn geweest door de taliban, gelet op uw gebrekkige en weinig doorleefde verklaringen hieromtrent. Gevraagd om naar meer informatie over het overlijden van uw vader te geven, stelt u dat hij 's nachts onderweg was naar huis en toen gedood werd door de taliban, waarna zijn lichaam naar huis werd gebracht (CGVS, p. 11, p. 12). Gepeild naar wat u verder nog weet over de dood van uw vader, slaagt u er niet in meer informatie te verschaffen, noch weet u waar uw vader zich ongeveer bevond op het moment dat hij gedood werd (CGVS, p. 12). Daar waar u verklaart dat uw oom J.(...) G.(...) informatie over wanneer uw vader al dan niet naar huis kwam, doorgaf aan de taliban (CGVS, p. 12), dient te worden aangestipt dat u de activiteiten van uw oom voor de taliban niet aannemelijk weet te maken, zoals ook verder zal blijken, waardoor ook geen geloof kan worden gehecht aan uw bewering dat uw oom verantwoordelijk zou zijn geweest voor het doorspelen van dergelijke informatie. Voorts dient nog opgemerkt te worden dat u geen zicht biedt op eventuele eerdere problemen van uw vader met de taliban. U weet immers niet of uw vader voor zijn dood ooit problemen kende met de taliban, noch of andere collega's van uw vader ooit problemen hebben gekend, noch heeft uw familie u hierover iets verteld (CGVS, p. 11, p. 12, p. 17). Er kan begrip worden opgebracht voor het feit dat u nog jong was ten tijde van de dood van uw vader en de feiten hierop volgend (CGVS, p. 12), doch de problemen met uw oom J.(...) G.(...), die aanvingen nadat uw vader door de taliban om het leven was gebracht, maken de kern van uw vrees uit, waardoor verwacht kan worden dat u op de hoogte bent van eventuele eerdere problemen in het verleden. Uit uw vage en ontwijkende antwoorden aangaande het overlijden van uw vader spreekt dan ook weinig overtuigingskracht, waardoor de nodige vraagtekens kunnen worden geplaatst bij de door u ingeroepen feiten. Wat betreft de dood van uw vader, kan nog worden aangestipt dat u geen enkel begin van bewijs neerlegt om zijn overlijden aan te tonen (CGVS, p. 17).

Dat u amper beschikt over enige concrete informatie aangaande de activiteiten van uw oom, de persoon die u vreesde, is opmerkelijk. Hoewel uw familie samen met uw oom in hetzelfde huis woonde en hij soms talibanleden naar het huis meebracht, kan u geen soelaas bieden over de activiteiten van uw oom bij de taliban (CGVS, p. 8). U komt niet verder dan te zeggen dat uw oom voor de taliban werkte en soms andere

strijders naar jullie huis meebracht (CGVS, p. 8). U weet immers niet welke functie uw oom bij de taliban had, noch of hij een leider was bij de taliban, noch welke taken hij vervulde (CGVS, p. 8). Ook wat uw oom deed als er enkele talibanleden op bezoek waren, kan u niet verder toelichten (CGVS, p. 8). Evenmin kan u duiden met welke talibanleden uw oom in contact stond, toen hij, naar uw verklaringen, informatie over uw vader doorgaf (CGVS, p. 12). Andere talibanleden kent u evenmin, noch weet u te zeggen of er naast uw oom nog andere familieleden bij de taliban aangesloten waren (CGVS, p. 8). Dat u amper informatie kan verschaffen over de activiteiten van uw oom bij de taliban, plaatst uw asielmotieven verder op de helling. Uw asielmotieven zijn immers rechtstreeks verbonden aan de eis van uw oom om u naar een madrassa te doen gaan, waardoor kan worden verwacht dat u een gedegen kennis over dergelijke aspecten bezit. Indien u en uw familie daadwerkelijk door uw oom dermate bedreigd werden dat u vooreerst verhuisde naar Mirkhi Kalay en vervolgens zich genoodzaakt zag om Afghanistan te verlaten, mag verwacht worden dat u of uw familie meer informatie zou hebben over de activiteiten van uw oom bij de taliban.

Evenmin kan u overtuigen wat betreft de beweegredenen van uw oom J.(...) G.(...) om u naar de madrassa te sturen alwaar u een opleiding tot talib zou moeten volgen. Vooreerst dient te worden onderstreept dat uw verklaringen hieromtrent vaag en oppervlakkig zijn. Gevraagd wat u voor de taliban zou moeten doen, komt u niet verder dan te zeggen dat u naar de madrassa moest gaan omdat dit goed is, de madrassa beter is dan de school en u daar religieuze lessen zou krijgen (CGVS, p. 10, p. 13). Gepeild naar de beweegredenen van uw oom hierbij, verwijst u naar het gegeven dat uw oom een talib was en wou dat u ook voor de taliban zou gaan werken (CGVS, p. 13). Daar waar u verklaarde dat hij u naar een madrassa in Quetta te Pakistan wou sturen, kan u niet duiden waarom hij u net naar daar wou sturen. U blijft op de vlakte en stelt louter dat er daar meerdere madrassa's waren (CGVS, p. 13). Wat u dan zou moeten doen in Quetta of welke training u daar zou gaan volgen, weet u niet te zeggen (CGVS, p. 13). Uw vage en oppervlakkige verklaringen omtrent de beweegredenen van uw oom hebben dan ook een weinig doorleefd karakter, waardoor de nodige vragen kunnen worden gesteld bij de eis van uw oom. Daarenboven maakt u allerminst aannemelijk dat uw oom bij de taliban was aangesloten, waardoor uw bewering dat u omwille van zijn activiteiten een opleiding tot talib zou moeten gaan volgen, niet overeind blijft.

Tot slot kan er nog op gewezen worden dat, daar waar u verklaart dat uw oom u verplichtte om naar deze madrassa te gaan (CGVS, p. 15), dit niet overeenstemt met de beschikbare informatie (**EASO Recruitment by armed groups** beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/Afghanistan_recruitment.pdf, het EUAA-rapport **Afghanistan. Targeting of Individuals** van augustus 2022 https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_08_EUAA_COI_Report_Afghanistan_Targeting_of_individuals.pdf en de **EUAA Country Guidance** van januari 2023 <https://euaa.europa.eu/publications/country-guidance-afghanistanjanuary-2023>) waaruit blijkt dat de taliban doorgaans over voldoende vrijwilligers beschikt. Hoewel hieruit verder blijkt dat een rekrutering vaak via een familielid of lokale verankering gebeurt, zoals uw advocaat ook opmerkt (CGVS, p. 18), blijkt echter dat een gedwongen rekrutering zoals u beschrijft, zelden voorkomt. Bovenstaande vaststellingen doen verder afbreuk aan de geloofwaardigheid van uw vrees.

Voorts kan gewezen worden op de houding van uw familie, hetgeen niet strookt met een vrees voor vervolging. Vooreerst kan gewezen worden op de vaststelling dat, hoewel uw vader en uw moeder bang waren voor de taliban, jullie samen met uw oom J.(...) G.(...) in eenzelfde huis woonden (CGVS, p. 8, p. 14, p. 15). Het mag dan ook verbazen dat uw vader voor zijn dood geen veiliger onderkomen zou hebben gezocht op de momenten dat hij van huis was, gelet op zijn schrik voor de taliban (CGVS, p. 15). Dat uw oom in het verleden niets speciaal tegen jullie heeft gedaan, telt dan ook niet als rechtvaardiging voor de houding van uw vader, daar uw familie het niet leuk vond dat uw oom bij de taliban was, hij regelmatig talibanleden naar het huis bracht en uw ouders beiden schrik hadden van de taliban (CGVS, p. 8, p. 15). Er kan dan ook niet worden begrepen waarom uw familie bij uw oom bleef inwonen en geen ander onderkomen zocht.

Dat de door u beweerde vervolging door uw oom J.(...) G.(...) elke geloofwaardigheid ontbeert, blijkt verder nog uit de vaststelling dat u in het ongewisse blijft wat betreft de opvolging van uw problemen na uw vertrek. Zo weet u vooreerst amper iets te vertellen over de twee dreigbrieven die u na uw vertrek ontvangen heeft. U komt immers niet verder dan te stellen dat uw oom twee brieven stuurde en er in geschreven staat dat u diende te stoppen met de school om naar de madrassa te kunnen gaan en dit binnen een bepaalde periode (CGVS, p. 15, p. 16). Voor verdere informatie verwijst u naar de brieven zelf (CGVS, p. 15). Gevraagd of u deze brieven zelf gelezen heeft, repliceert u ze een beetje begrepen te hebben, doch dat ze niet zo gemakkelijk geschreven zijn (CGVS, p. 16). Dit kan echter niet worden gevolgd, daar de brieven in een duidelijk handschrift zijn geschreven en u in Afghanistan een zevental jaar naar school bent geweest (CGVS, p. 5). Verder blijkt uit uw verklaringen dat u onvoldoende inspanningen leverde om meer informatie te verkrijgen over deze brieven. Zo weet u niet of uw naam al dan niet in beide brieven vermeld staat, noch of deze brief door iemand werd ondertekend, noch of uw oom de brieven al dan niet zelf bracht, noch wanneer

uw familie deze brieven dan ontvangen heeft of wat uw familie dan met deze brieven gedaan heeft (CGVS, p. 16, p. 17). Evenmin blijkt u zelf verdere vragen te hebben gesteld aan uw familie over deze brieven (CGVS, p. 16). Er kan begrip worden opgebracht voor uw jeugdige leeftijd en het feit dat deze brieven pas werden afgeleverd na uw vertrek, doch kan worden verwacht dat u hierover meer informatie zou kunnen weergeven, daar deze brieven inherent verbonden zijn aan de vrees voor uw oom J.(...) G.(...). Tot slot kan u ook niet duiden of uw broers heden ten dage dezelfde vragen krijgen als u indertijd, noch of er naast deze twee dreigbrieven nog iets anders gebeurde na uw vertrek (CGVS, p. 15, p. 16). Dit is niet ernstig. Nochtans mag ook van een jonge verzoeker om internationale bescherming verwacht worden dat hij zich zo goed als mogelijk inlicht over de elementen die rechtstreeks in verband staan met de kern van zijn vrees. Dat u nalaat dit te doen getuigt van een gebrek aan interesse in uw voorgehouden problemen en situatie en doet verder afbreuk aan de geloofwaardigheid van uw ingeroepen vrees voor vervolging.

Gezien al deze vaststellingen kan er geen geloof worden gehecht aan de door u aangehaalde asielmotieven. U bent er dan ook niet in geslaagd aannemelijk te maken dat u in Afghanistan een gegronde vrees dient te koesteren voor vervolging in de zin van de conventie van Genève noch dat u een reëel risico op ernstige schade loopt zoals bepaald in artikel 48/4 §2 a) van de Vreemdelingenwet.

Wat betreft uw jarenlang verblijf in het Westen en uw gepercipieerde verwestering, zoals uw advocaat in zijn nota aanhaalt, dient verder ook gewezen te worden op de beschikbare landeninformatie (**EASO Afghanistan Country Focus** van januari 2022, **EUAA Afghanistan: Targeting of individuals** van augustus 2022, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_08_EUAA_COI_Report_Afghanistan_Targeting_of_individuals.pdf, **EUAA Country Guidance Afghanistan** van januari 2023, beschikbaar op <https://euaa.europa.eu/publications/country-guidance/afghanistan-january-2023>) en **EUAA Key socio-economic indicators in Afghanistan and in Kabul city** van augustus 2022, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_08_EUAA_COI_Report_Key_socio-economic_indicators_in_Afghanistan_and_in_Kabul_city.pdf) waaruit niet kan worden afgeleid dat het loutere gegeven enige tijd in het Westen te hebben verbleven volstaat om bij een terugkeer naar uw land van herkomst het bestaan van een nood aan internationale bescherming aan te tonen.

Vlak na de machtsovername door de taliban werd het internationaal luchtverkeer van en naar Afghanistan opgeschort, maar dit werd hervat in de eerste helft van 2022. Ook paspoorten werden opnieuw afgeleverd door de taliban. Sommige personen konden geen paspoort verkrijgen. Er werd gerapporteerd dat personen aan de grens werden verhinderd om het land te verlaten of aan checkpoints werden gecontroleerd. Het gaat over personen met een specifiek profiel, voornamelijk gelinkt aan de voormalige overheid en veiligheidsdiensten. Voor het overige zijn er weinig directe beperkingen opgelegd en kunnen burgers zich vrij verplaatsen.

Uit de landeninformatie blijkt niet dat in het algemeen kan gesteld worden dat personen die terugkeren uit het buitenland of het Westen het risico lopen dat nodig is om te kunnen spreken van een gegronde vrees voor vervolging. Personen die terugkeren naar Afghanistan kunnen door de taliban of de maatschappij met argwaan bekeken worden en geconfronteerd worden met stigmatisering of uitstoting. Stigmatisering of uitstoting kunnen slechts in uitzonderlijke gevallen beschouwd worden als vervolging. De taliban toont enerzijds begrip voor personen die het land verlaten omwille van economische redenen en stelt dat dit niets te maken heeft met een angst voor de taliban, maar anderzijds bestaat een narratief ten aanzien van de 'elites' die Afghanistan verlaten, die niet als goede Afghanen of moslims beschouwd worden. Wat betreft de negatieve perceptie blijkt nergens in de aanwezige informatie dat het eventuele bestaan hiervan aanleiding zou geven tot situaties van vervolging of ernstige schade. De taliban riep daarnaast meermaals op aan Afghanen in het buitenland om terug te keren naar Afghanistan.

Voorts werd er gerapporteerd over enkele terugkeerders die het slachtoffer werden van geweld. Uit de objectieve landeninformatie blijkt dat deze incidenten verband houden met hun specifieke profiel, en niet gerelateerd waren aan hun verblijf buiten Afghanistan. Indien er ernstige en aangetoonde problemen zouden zijn met de manier waarop de taliban terugkerende Afghanen behandelt, zou dit gemeld zijn door een van de instellingen of organisaties die de situatie in het land in het oog houden.

Bij de individuele beoordeling van de vraag of er al dan niet een redelijke mate van waarschijnlijkheid is dat de verzoeker met vervolging wordt geconfronteerd omwille van een verblijf in het buitenland of gepercipieerde verwestering, moet rekening worden gehouden met risicobepalende omstandigheden, zoals: het geslacht, de gedragingen van de verzoeker, het gebied van herkomst, de conservatieve omgeving, de leeftijd, de duur van het verblijf in een Westers land, en de zichtbaarheid van de persoon. De verzoeker om

internationale bescherming dient dan ook in concreto aannemelijk te maken dat hij omwille van zijn verblijf in Europa nood heeft aan internationale bescherming.

In uw geval haalt u geen concrete elementen aan waaruit zou blijken dat u, in geval van terugkeer, dusdanig negatief zou worden gepercipieerd dat er gewag kan worden gemaakt van vervolging zoals bepaald in de Vluchtelingenconventie of van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming. Wat betreft uw jarenlange verblijf in het Westen en de gepercipieerde verwestering verwijst uw advocaat naar het gegeven dat u behoort tot de groep jonge 'verwesterde' Afghanen, u omwille van uw lange verblijf in het Westen bepaalde Westerse waarden en gewoonten heeft eigengemaakt die fundamenteel zijn voor uw identiteit, en uw advocaat hierbij citeert uit verschillende rapporten, artikels en arresten, jonge verwesterde Afghanen het risico lopen om het slachtoffer te worden van afwijzing en geweld binnen de gemeenschap, het beschikken over sociale en familiale netwerken essentieel is om te overleven in de Afghaanse samenleving, Afghanen die zich identificeren met westerse waarden het doelwit kunnen zijn van opstandelingengroepen, omdat zij kunnen worden gezien als onislamitisch, pro-regeringsgezind of als spionnen en uw jonge leeftijd bij vertrek. Er dient te worden aangestipt dat uw advocaat dit niet verder concretiseert in zijn nota en eerder algemeen verwijst naar de situatie van verwesterde Afghanen. Dergelijke verwijzingen van algemene aard zijn echter op zich niet voldoende om aan te tonen dat u nood zou hebben aan internationale bescherming. Een vrees voor vervolging of het bestaan van een reëel risico op lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming moet namelijk in concreto worden aangetoond. Uw advocaat blijft desbetreffend in gebreke. Evenmin blijkt uit uw verklaringen en uit de beoordeling ervan dat u voor uw komst naar België in de specifieke negatieve aandacht van de taliban stond of dat u een specifiek profiel heeft dat het risico loopt door de taliban te worden vervolgd, waardoor er redelijkerwijze van uitgegaan kan worden dat de taliban u niet zal viseren bij een terugkeer naar uw land van herkomst. Bovendien brengt u zelf geen concrete elementen aan waaruit blijkt dat u in geval van terugkeer vervolging zou dienen te vrezen. Het is in de eerste plaats aan de verzoeker om internationale bescherming om zijn vrees aannemelijk te maken. U dient zulks in concreto aannemelijk te maken. Hier blijft u echter in gebreke.

Daarenboven moet worden vastgesteld dat u tot veertienjarige leeftijd in Afghanistan heeft verbleven, (CGVS, p. 9), waaruit kan worden afgeleid dat u in Afghanistan al een zekere maturiteit had en gevormd was naar de Afghaanse waarden en normen. Bovendien stelt u in België met uw vriend cricket te spelen in het weekend, ging u in Afghanistan gedurende zes jaar naar school en heeft u tot op heden contact met uw familie in Afghanistan (CGVS, p. 3, p. 5, p. 7). Hierdoor kan niet worden aangenomen dat u totaal vervreemd zou zijn van de Afghaanse waarden en normen, of dat u zich deze niet meer eigen zou kunnen maken bij terugkeer.

Uit het geheel van bovenstaande vaststellingen blijkt dat het niet volstaat om op algemene wijze te verwijzen naar het feit dat men omwille van zijn verblijf in Europa als verwesterd gepercipieerd zal worden en bij terugkeer naar Afghanistan vervolgd zal worden. Deze vrees voor vervolging of reëel risico op ernstige schade dient geïndividualiseerd en geconcretiseerd te worden. Je bracht geen informatie aan waaruit het tegendeel blijkt.

Naast de toekenning van de vluchtelingenstatus kan een verzoeker om internationale bescherming ook de subsidiaire beschermingsstatus toegekend worden wanneer er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2 van de Vreemdelingenwet.

Overeenkomstig artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet wordt de status van subsidiaire bescherming toegekend aan een verzoeker die niet in aanmerking komt voor de vluchtelingenstatus, maar ten aanzien van wie er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat, wanneer hij naar zijn land van herkomst terugkeert, hij een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van zijn leven of zijn persoon als gevolg van willekeurig geweld in het geval een internationaal of binnenlands gewapend conflict.

*Bij de evaluatie van de actuele veiligheidssituatie in Afghanistan wordt de **EUAA Country Guidance: Afghanistan** van januari 2023 (beschikbaar op <https://euaa.europa.eu/publications/country-guidanceafghanistan-january-2023>) in rekening genomen.*

In de EUAA Country Guidance wordt, in navolging van de rechtspraak van het Hof van Justitie, benadrukt dat het bestaan van een gewapend conflict niet volstaat om de subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen, maar dat er minstens sprake moet te zijn van willekeurig geweld. In de EUAA Country Guidance wordt er op gewezen dat bij de beoordeling van de veiligheidssituatie rekening moet gehouden worden met volgende elementen: (i) de aanwezigheid van actoren van geweld; (ii) de aard van de gebruikte methodes en tactieken; (iii) de frequentie van de veiligheidsincidenten; (iv) de mate waarin het geweld geografisch verspreid is; (v)

het aantal burgerslachtoffers; (vi) de mate waarin burgers ingevolge het gewapend conflict de provincie ontvluchten; en (vii) verdere impact van het geweld.

In de objectieve informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt, worden voornoemde aspecten in rekening gebracht bij de beoordeling van de veiligheidssituatie in Afghanistan. Er wordt ook met andere indicatoren rekening gehouden, enerzijds bij de beoordeling van de individuele nood aan bescherming, maar anderzijds, indien de hierboven vermelde indicatoren niet voldoende zijn om het reëel risico voor burgers te beoordelen, ook bij de beoordeling van de nood aan bescherming omwille van de veiligheidssituatie in de regio van herkomst.

Uit de beschikbare informatie blijkt dat het geweldsniveau, de schaal van het willekeurig geweld, en de impact van het conflict in Afghanistan voor 15 augustus 2021 regionaal erg verschillend waren. Deze sterke regionale verschillen typeerden het conflict in Afghanistan. In sommige provincies was er sprake van een open strijd waardoor er voor die regio's slechts minimale individuele elementen vereist waren om aan te tonen dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar de betrokken provincie aldaar een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet. In andere Afghaanse provincies was de omvang en de intensiteit van het geweld beduidend lager dan in de provincies waar openlijk gevochten werd, waardoor er voor die regio's niet kon gesteld worden dat de mate van willekeurig geweld dermate hoog was dat er zwaarwegende gronden bestonden om aan te nemen dat elke burger die terugkeert naar het betrokken gebied aldaar een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon, tenzij de verzoeker aannemelijk maakte dat er in zijn hoofde persoonlijke omstandigheden bestonden die het reëel risico om het slachtoffer te worden van willekeurig geweld verhoogden (HvJ, 17 februari 2009 (GK), Elgafaji t. Staatssecretaris van Justitie, nr. C-465/07, § 39). Tot slot waren er nog een beperkt aantal provincies waar het niveau van willekeurig geweld dermate laag was dat in het algemeen kon gesteld worden dat er geen reëel risico bestond voor burgers om persoonlijk getroffen te worden door het willekeurig geweld dat plaatsvond in de provincie.

Uit een grondige analyse van de veiligheidssituatie (zie **EASO Afghanistan Security Situation Update** van september 2021, beschikbaar op https://coi.easo.europa.eu/administration/easo/PLib/2021_09_EASO_COI_Report_Afghanistan_Security_situation_update.pdf, **EASO Afghanistan Country Focus** van januari 2022, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_01_EASO_COI_Report_Afghanistan_Country_focus.pdf, de **COI Focus Afghanistan: Veiligheidssituatie** van 5 mei 2022, beschikbaar op https://www.cgvs.be/sites/default/files/rapporten/coi_focus_afghanistan_veiligheidssituatie_20220505.pdf, **EUAA Afghanistan Security Situation** van augustus 2022, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_08_EUAA_COI_Report_Afghanistan_Security_situation_update.pdf, de **COI Focus Afghanistan: Veiligheidsincidenten (<ACLED) per provincie tussen 16 augustus 2021 en 30 juni 2022** van 23 september 2022 en de **EUAA COI Query Afghanistan Major legislative, security-related, and humanitarian developments** van 4 november 2022, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_11_Q35_EUAA_COI_Query_Response_Afghanistan_update_1_July_31_October_2022.pdf) blijkt dat de veiligheidssituatie sinds augustus 2021 sterk gewijzigd is.

Het einde van de strijd tussen de vroegere overheid en de taliban ging gepaard met een sterke afname van het conflict-gerelateerd geweld en met een sterke daling van het aantal burgerslachtoffers.

Waar voor de machtsovername door de taliban het overgrote deel van het geweld in Afghanistan te wijten was aan de strijd tussen de overheid, de veiligheidsdiensten en de buitenlandse troepen enerzijds, en opstandige groepen als de taliban en ISKP anderzijds, moet worden vastgesteld dat de voormalige overheid, haar veiligheidsdiensten en de buitenlandse troepen niet langer als actor aanwezig zijn in het land. Het verdwijnen van enkele van de belangrijkste actoren uit het conflict heeft geleid tot een fundamenteel nieuwe situatie in het land en draagt in zeer grote mate bij aan de afname van het willekeurig geweld in Afghanistan.

Sinds de machtsovername van de taliban is het niveau van willekeurig geweld in Afghanistan significant gedaald. De VN Human Rights Council stelde in maart 2022 dat, hoewel sporadisch geweld nog plaatsvindt, burgers nu in relatieve vrede kunnen leven. In vergelijking met dezelfde periode het jaar voordien daalden tussen 19 augustus en 31 december 2021 het aantal 'armed clashes', luchtaanvallen en incidenten met IED's allen met meer dan 90%. Hetzelfde patroon en lagere niveau van willekeurig geweld tekenden zich af in 2022 en de eerste helft van 2023.

UNAMA registreerde in de tien maanden na 15 augustus 2021 in totaal 2.106 burgerslachtoffers (waarvan 700 dodelijke), voornamelijk ten gevolge van aanslagen van ISKP op niet-militaire doelwitten waarbij vooral

religieuze minderheden werden getroffen en, in mindere mate, als gevolg van 'unexploded ordnance'. Ditzelfde patroon zette zich verder in de tweede helft van 2022. UCDP registreerde in de periode tussen de machtsovername in augustus 2021 en 22 oktober 2022 1.086 dodelijke burgerslachtoffers. In de periode van 15 augustus 2021 tot 30 mei 2023 registreerde UNAMA <https://unama.unmissions.org/impact-improvised-explosive-devices-civilians-afghanistan> in totaal 3.774 burgerslachtoffers (waarvan 1.095 dodelijke). Hiervan viel meer dan een derde (1.218) te betreuren bij IED-aanvallen op (vnl. sjiitische) gebedshuizen en 345 bij andere aanslagen op de Hazara-gemeenschap. IED's maakten in deze periode in totaal 2.814 slachtoffers waarvan 701 dodelijke. 'Explosive remnants of war' waren verantwoordelijk voor 639 slachtoffers en 148 burgers werden het slachtoffer van 'targeted killings'. Ook in de periode februari-april 2023 waren IED-aanvallen (79 slachtoffers, waarvan 13 dodelijke) en 'explosive remnants of war' (117 slachtoffers) de belangrijkste oorzaak van burgerslachtoffers.

Het geweld dat actueel nog plaatsvindt, is voornamelijk doelgericht van aard, waarbij enerzijds sprake is van acties van de taliban tegen voornamelijk leden van de voormalige ANSF alsook tegen bijvoorbeeld ex-overheidsmedewerkers, journalisten en aanhangers van ISKP. Anderzijds wordt er gerapporteerd over confrontaties tussen de taliban en het National Resistance Front, voornamelijk in Panjshir en aangrenzende noordelijke regio's, en over aanslagen door ISKP, die voornamelijk gericht zijn tegen leden van de taliban en tegen sjiitische burgers.

ISKP gebruikt in haar gerichte aanslagen tegen de taliban, vooral in landelijke regio's, dezelfde tactieken die eerder werden gebruikt door de taliban, zoals zelfmoordaanslagen, bembommen, magnetische bommen en targeted killings. Hoewel veel van deze acties en aanslagen gebeuren zonder rekening te houden met mogelijke collateral damage onder burgers, is het duidelijk dat gewone Afghaanse burgers niet het voornaamste doelwit zijn en de impact ervan op burgers beperkt is. Afghanistan werd sinds de machtsovername getroffen door enkele grote aanslagen die onder meer de sjiitische minderheid viseerden en werden opgeëist door ISKP. Bij vier grote zelfmoordaanslagen van ISKP, die gericht waren op de Hamid Karzai luchthaven, twee sjiitische moskeeën en een militair hospitaal, vielen in totaal 264 dodelijke slachtoffers en 533 gewonden, wat ongeveer 70% van het totaal aantal burgerslachtoffers in de periode tussen 15 augustus 2021 en 15 februari 2022 uitmaakte. Na een kalmere periode in het einde van 2021 en de eerste maanden van 2022 was er sinds april 2022 opnieuw sprake van een patroon van aanslagen van ISKP op voornamelijk sjiitische doelwitten in stedelijke gebieden. Grootschalige aanslagen vonden in de maanden die volgden voornamelijk plaats in Kabul en waren gericht tegen de sjiitische gemeenschap aldaar. ISKP, dat een 4000-tal militanten zou tellen, is aanwezig in quasi heel Afghanistan, maar heeft een sterkere aanwezigheid in het oosten, het noorden en in Kabul. De aanwezigheid van ISKP in deze gebieden is echter niet van die aard dat er kan gesteld worden dat ze de controle hebben over het grondgebied. De taliban voerden raids uit op schuilplaatsen waar ISKP-leden zich bevinden en voerden hierbij arrestaties uit. De taliban voerden verder gerichte aanvallen en targeted killings uit op vermeende ISKP-leden. Hierbij moet worden opgemerkt dat deze acties doelgericht van aard waren en slechts in beperkte mate burgerslachtoffers veroorzaakten.

ACLED registreerde in de periode van 15 augustus 2021 tot 21 oktober 2022 het grootste aantal veiligheidsincidenten in Kabul en Panjshir, gevolgd door Baghlan, Nangarhar en Takhar. Dodelijke slachtoffers vielen er volgens UCDP in de periode tussen 16 augustus 2021 en 22 oktober 2022 in hoofdzaak in de provincie Kabul. De vastgestelde daling van het geweld heeft verder als gevolg dat de wegen significant veiliger werden, waardoor burgers zich veiliger over de weg kunnen verplaatsen.

In de maanden voorafgaand aan de machtsovername door de taliban was er sprake van een sterke toename van het aantal intern ontheemden. Deze waren afkomstig uit quasi elke provincie van Afghanistan. UNOCHA rapporteerde in de periode 1 januari – 30 november 2021 759.000 nieuwe intern ontheemden in Afghanistan, waarvan 98% dateerde van voor de machtsovername door de taliban. Na de machtsovername en het einde van het conflict is er een significante daling in het aantal intern ontheemden en is ontheemding ten gevolge van conflict vrijwel volledig gestopt.

De machtsovername door de taliban heeft een impact gehad op de aanwezigheid van bronnen in het land en op de mogelijkheid om verslag uit te brengen. Er kan opgemerkt worden dat, in vergelijking met de periode voor de machtsovername waarin bijzonder veel bronnen en organisaties in Afghanistan actief waren en over de veiligheidssituatie rapporteerden, heden minder gedetailleerde en betrouwbare informatie over de situatie in Afghanistan voorhanden is. Er moet echter worden vastgesteld dat de berichtgeving uit en over het land niet is gestopt, dat tal van bronnen nog steeds beschikbaar zijn en nieuwe bronnen zijn verschenen. Bovendien zijn verschillende gezaghebbende experts, analisten en (internationale) instellingen de situatie in het land blijven opvolgen en rapporteren zij over gebeurtenissen en incidenten. De verbeterde veiligheidssituatie heeft verder als gevolg dat meer regio's dan vroeger toegankelijk zijn. Er kan dan ook besloten worden dat er actueel voldoende informatie beschikbaar is om het risico voor een burger om het

slachtoffer te worden van willekeurig geweld te kunnen beoordelen. Uit de beschikbare informatie blijkt dat er sprake is van een significante daling van het willekeurig geweld in geheel Afghanistan, en dat de incidenten die zich wel nog voordoen hoofdzakelijk doelgericht van aard zijn. De Commissaris-generaal beschikt over een zekere appreciatiemarge en houdt onder andere rekening met het sterk afgenomen aantal incidenten en burgerslachtoffers, de typologie van het geweld, het beperkt aantal conflict-gerelateerde incidenten en de beperkte intensiteit van deze incidenten, het aantal slachtoffers in verhouding met het totale bevolkingsaantal, de impact van dit geweld op het leven van de burgers en de vaststelling dat veel burgers terugkeren naar hun regio van herkomst. Na grondige analyse van de beschikbare informatie is de Commissaris-generaal tot de conclusie gekomen dat er actueel geen aanwijzingen zijn dat er in Afghanistan een situatie zou bestaan waarbij een burger louter door zijn aanwezigheid in het land een reëel risico zou lopen om blootgesteld te worden aan een ernstige bedreiging van zijn leven of zijn persoon in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet. Er mag van uitgegaan worden dat indien er actueel situaties zouden zijn die van die aard zouden zijn dat een burger louter omwille van zijn aanwezigheid in het land een risico op ernstige schade zou lopen in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet, zoals situaties van open combat of van hevige of voortdurende gevechten, er informatie of minstens indicaties zouden zijn in die richting. U bracht zelf geen informatie aan waaruit het tegendeel blijkt.

Gelet op hogervermelde vaststellingen en na grondige analyse van de beschikbare informatie dient besloten te worden dat er in Afghanistan actueel geen sprake is van een uitzonderlijke situatie waarbij de mate van het willekeurig geweld dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat u louter door uw aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt blootgesteld te worden aan een ernstige bedreiging van uw leven of uw persoon zoals bedoeld in artikel 48/4, §2, c) van de vreemdelingenwet.

U laat na het bewijs te leveren dat u specifiek geraakt wordt, om redenen die te maken hebben met uw persoonlijke omstandigheden, door een reëel risico als gevolg van het willekeurig geweld te Afghanistan. Evenmin beschikt het CGVS over elementen die erop wijzen dat er in uw hoofde omstandigheden bestaan die ertoe leiden dat u een verhoogd risico loopt om het slachtoffer te worden van willekeurig geweld.

Overeenkomstig artikel 48/4, §2, b) van de Vreemdelingenwet wordt de status van subsidiaire bescherming toegekend aan een verzoeker die niet voor de vluchtelingenstatus in aanmerking komt en ten aanzien van wie er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat, wanneer hij naar zijn land van herkomst terugkeert, hij een reëel risico zou lopen op ernstige schade bestaande uit foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing.

Naar analogie met de rechtspraak van het Hof van Justitie en het Europees Hof voor de Rechten van de Mens moet worden benadrukt dat een algemene precaire socio-economische en humanitaire situatie niet zonder meer onder het toepassingsgebied van artikel 48/4, §2, b) van de Vreemdelingenwet valt.

Uit de rechtspraak van het Hof van Justitie volgt dat artikel 15, b) van de richtlijn 2004/83/EU (heden richtlijn 2011/95/EU), waarvan artikel 48/4, §2, b) van de Vreemdelingenwet de omzetting in Belgisch recht vormt, in wezen overeenstemt met artikel 3 van het EVRM (HvJ 17 februari 2009 (GK), Elgafaji t. Staatssecretaris van Justitie, C-465/07, §28). Uit de rechtspraak van het EHRM volgt dat socio-economische of humanitaire situaties in welbepaalde omstandigheden aanleiding kunnen geven tot een schending van het non-refoulementbeginsel, zoals begrepen onder artikel 3 van het EVRM. Het EHRM maakt hierbij evenwel een onderscheid tussen socioeconomische omstandigheden of een humanitaire situatie die wordt veroorzaakt door actoren, enerzijds, of door objectieve factoren, anderzijds (EHRM 28 juni 2011, nrs. 8319/07 en 11449/07, Sufi en Elmi / Verenigd Koninkrijk, §278-281).

Waar precaire leefomstandigheden worden veroorzaakt door objectieve factoren, zoals ontoereikende voorzieningen als gevolg van een gebrek aan overheidsmiddelen al dan niet in combinatie met natuurlijk voorkomende fenomenen (bijvoorbeeld een medische aandoening of droogte), hanteert het EHRM een hoge drempel en oordeelt het dat enkel "in zeer uitzonderlijke gevallen, wanneer de humanitaire redenen die pleiten tegen de uitwijzing dwingend zijn", een schending van artikel 3 van het EVRM kan worden aangenomen (EHRM 27 mei 2008, nr. 26565/05, N. v. Verenigd Koninkrijk, §§42-45; EHRM 29 januari 2013, nr. 60367/10, S.H.H. / Verenigd Koninkrijk, §75 en §92).

Wanneer precaire leefomstandigheden het gevolg zijn van het handelen of de nalatigheid van actoren (overheidsactoren of niet-overheidsactoren) kan enkel een schending van artikel 3 van het EVRM worden aangenomen wanneer er een reëel risico bestaat dat de verzoeker bij terugkeer zal terechtkomen in een situatie van extreme armoede die wordt gekenmerkt door de onmogelijkheid om te voorzien in elementaire levensbehoeften zoals voedsel, hygiëne en huisvesting. Deze situatie is echter uiterst uitzonderlijk, en het Europees Hof heeft slechts in twee gevallen besloten tot een schending van artikel 3 EVRM om deze reden, met name in de zaak M.S.S. en in de zaak Sufi en Elmi (EHRM 21 januari 2011, nr. 30696/09, M.S.S. / België

en Griekenland, §§ 249-254 ; EHRM 28 juni 2011, nrs. 8319/07 en 11449/07, Sufi en Elmi / Verenigd Koninkrijk, §§ 282-283; RvV 5 mei 2021, nr. 253 997). In latere rechtspraak benadrukte het EHRM het uitzonderlijke karakter van deze rechtspraak (EHRM 29 januari 2013, nr. 60367/10, S.H.H. / Verenigd Koninkrijk, §§ 9091).

Zulke situatie valt, gelet op de rechtspraak van het Hof van Justitie, evenwel niet noodzakelijk onder het toepassingsgebied van artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet.

Het CGVS betwist noch ontkent dat de algemene situatie en de leefomstandigheden in Afghanistan voor een deel van de bevolking zeer slecht kunnen zijn. Dit betekent niet dat elke Afghaan bij terugkeer zal terechtkomen in een situatie van extreme armoede die wordt gekenmerkt door de onmogelijkheid om te voorzien in elementaire levensbehoeften zoals voedsel, hygiëne en huisvesting. Uit de objectieve landeninformatie blijkt dat sinds augustus 2021 het land en de bevolking in het algemeen verarmd zijn; onder andere is het gemiddelde inkomen met een derde gedaald, is de tewerkstellingsgraad gedaald, en bevindt een deel van de bevolking zich in een situatie van voedselonzekeerheid of loopt ze het risico om in zulke situatie terecht te komen. UNOCHA geeft aan dat 55 % van de bevolking in 2022 humanitaire hulp nodig heeft (waarvan 9,3 miljoen personen in 'extreme need') en WFP geeft aan dat meer dan de helft van de bevolking voedselonzekeerheid kent.

Het Hof van Justitie heeft tevens verduidelijkt dat artikel 15, b) van de Kwalificatierichtlijn niet noodzakelijkerwijs alle hypothesen dekt die vallen onder het toepassingsgebied van artikel 3 EVRM zoals wordt uitgelegd door het Europees Hof voor de Rechten van de Mens. Artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet staat immers niet op zichzelf, maar moet worden gelezen samen met artikel 48/5 van de dezelfde wet, waarin wordt gesteld dat ernstige schade in de zin van artikel 48/4 **kan uitgaan van of veroorzaakt worden door:** "a) de Staat; b) partijen of organisaties die de Staat of een aanzienlijk deel van zijn grondgebied beheersen; c) niet-overheidsactoren". Zo stelt het Hof van Justitie in dit verband dat "In artikel 6 van richtlijn 2004/83 wordt een opsomming gegeven van de actoren van ernstige schade, hetgeen de opvatting bevestigt dat **dergelijke schade moet voortvloeien uit de gedragingen van derden** en dat het dus niet volstaat dat die schade louter het gevolg is van de algemene tekortkomingen van het gezondheidsstelsel in het land van herkomst. Voorts preciseert punt 26 van de considerans van die richtlijn dat **gevaaren waaraan de bevolking van een land of een deel van de bevolking in het algemeen is blootgesteld, normaliter op zich geen individuele bedreiging vormen die als ernstige schade kan worden aangemerkt(...)** Dat artikel 3 EVRM, zoals uitgelegd door het Europees Hof voor de Rechten van de Mens, zich in zeer uitzonderlijke omstandigheden ertegen verzet dat een derdelander die aan een ernstige ziekte lijdt, wordt verwijderd naar een land waar geen adequate behandeling voorhanden is, betekent evenwel niet dat hij op grond van de subsidiaire bescherming krachtens richtlijn 2004/83 tot verblijf in die lidstaat moet worden gemachtigd." (HvJ 18 december 2014 (GK), M'Bodj t. Belgische Staat, C-542/13, §§ 35-36, 40). In die zin moet er eveneens gewezen worden op considerans 35 van de Kwalificatierichtlijn. Daarin wordt gesteld dat "Gevaren waaraan de bevolking van een land of een deel van de bevolking in het algemeen blootgesteld is, vormen normaliter op zich geen individuele bedreiging die als ernstige schade kan worden aangemerkt.". Het CGVS meent bijgevolg, naar analogie met de rechtspraak van het Hof, dat **een algemene preciaire socio-economische en humanitaire situatie niet zonder meer onder het toepassingsgebied van artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet kan vallen.**

Naast de vereiste van een aanwezigheid van een actor in de zin van artikel 48/5 van de Vreemdelingenwet, is er de vereiste dat de verzoeker in zijn land van herkomst wordt blootgesteld aan een risico dat **specifiek en individueel** van aard is. De verzoeker moet hierbij aantonen dat hij **op intentionele en gerichte wijze** zou worden onderworpen aan een onmenselijke behandeling, met name een situatie van extreme armoede waarbij hij niet in zijn elementaire levensbehoeften zou kunnen voorzien (zie in dit verband RvV Verenigde Kamers nr. 243 678 van 5 november 2020). Dit is conform het arrest van het Hof van Justitie waarbij werd geoordeeld dat gelet op het feit dat de medische zorg (wat een aspect is van de socio-economische situatie) niet **opzettelijk** werd ontzegd, de subsidiaire bescherming niet kon worden toegepast (HvJ 18 december 2014 (GK), M'Bodj t. Belgische Staat, C-542/13, §§ 35-36, 40-41).

Dit standpunt wordt ook ingenomen in de **EUAA Country Guidance** van januari 2023 waarin gesteld wordt dat socio-economische elementen – zoals de situatie van intern ontheemden, moeilijkheden bij het vinden van mogelijkheden om in het levensonderhoud te voorzien, huisvesting –, of het feit dat er geen gezondheidszorg of onderwijs aanwezig is, niet vallen binnen het toepassingsgebied van onmenselijke of vernederende behandeling in de zin van artikel 15, b) van de Kwalificatierichtlijn, **tenzij** er sprake is van het **opzettelijk gedrag van een actor**.

Verder blijkt uit een analyse van de beschikbare informatie geenszins dat de preciaire socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan in hoofdzaak wordt veroorzaakt door gedragingen van actoren, zoals

bedoeld in artikel 48/5, § 1 van de Vreemdelingenwet. Uit de beschikbare informatie (zie **EASO Afghanistan Country Focus** van januari 2022, **EUAA Key socio-economic indicators in Afghanistan and in Kabul city** van augustus 2022, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_08_EUAA_COI_Report_Key_socio_economic_indicators_in_Afghanistan_and_in_Kabul_city.pdf,

EASO Country of Origin Information Report Afghanistan. Key socio-economic indicators, state protection, and mobility in Kabul City, Mazar-e Sharif, and Herat City van augustus 2020, beschikbaar op https://euaa.europa.eu/sites/default/files/publications/2020_08_EASO_COI_Report_Afghanistan_Key_Socio_Economic_Indicators_Focus_Kabul_City_Mazar_Shari en de **EUAA COI Query Afghanistan Major legislative, security-related, and humanitarian developments** van 4 november 2022, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_11_Q35_EUAA_COI_Query_Response_Afghanistan_update_1_July_31_October_2022.pdf) blijkt dat er tal van factoren aan de basis liggen van de actuele socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan. De Afghaanse overheid was voor de machtsovername door de taliban zeer donorafhankelijk. De publieke uitgaven steunden voor 75% op buitenlandse hulp. Er werd gerapporteerd dat er sprake was van 'hulpverzadiging' en 'overuitgaven', wat heeft bijgedragen aan wijdverspreide corruptie die een negatieve impact had op de economie. De corruptie verhinderde bovendien investeringen in een privésector, wat geleid heeft tot de onderontwikkeling ervan. Het wegvallen van een groot deel van deze internationale steun na de machtsovername had bijgevolg een zeer belangrijke impact op de Afghaanse economie. Het optreden van de taliban na de machtsovername heeft een invloed gehad op een aantal factoren, bijvoorbeeld de vlucht van gekwalificeerd personeel naar het buitenland en de gebrekkige toegang van vrouwen tot de arbeidsmarkt. Dit heeft slechts een beperkte impact gehad op de Afghaanse economie. Evenwel blijkt uit de beschikbare informatie dat de socio-economische situatie voornamelijk het gevolg is van een complexe wisselwerking van zeer vele factoren, waarbij het optreden van de taliban van minder belang is. Het gaat om factoren zoals het aflopen van de financiële steun aan de voormalige overheidsadministratie, het feit dat de voormalige Afghaanse regering slechts in beperkte mate een socio-economisch beleid ontwikkeld had, alsook de zeer beperkte ontwikkeling van een formele privésector, de onveiligheid ten tijde van het conflict tussen de taliban en de vorige overheid, de tijdelijke sluitingen van de grenzen door Pakistan en Iran, een terugval van en disrupties in buitenlandse handel, daarbij inbegrepen de impact van het conflict in Oekraïne op de wereldhandel, moeilijkheden om fondsen naar en binnen Afghanistan over te maken, een tekort aan cash, en een tijdelijke onderbreking van humanitaire hulp in de laatste maanden van 2021. Het stopzetten van de humanitaire hulp had diverse redenen en was deels het gevolg van internationale sancties tegen de taliban die reeds sinds 2015 bestonden. Deze factoren hebben geleid tot een hyperinflatie en een inkrimping van de economie als gevolg van een tekort aan cash en liggen aan de basis van de huidige socioeconomische en humanitaire situatie. Ten slotte hebben ook de jarenlange aanhoudende droogte, de wereldwijde COVID-19 pandemie en de overstromingen van de zomer van 2022 een impact gehad op de socio-economische en humanitaire situatie. Daar tegenover staat dat de humanitaire hulp in het land minder belemmeringen ondervond omwille van een drastische afname van het willekeurig geweld.

Hoewel het economische beleid van de taliban voorlopig nog onduidelijk is, blijkt uit de beschikbare landeninformatie verder niet dat de taliban maatregelen zouden hebben getroffen om de humanitaire situatie te doen verslechteren, bijvoorbeeld door humanitaire hulp te blokkeren. Integendeel moet worden vastgesteld dat de taliban maatregelen heeft genomen om het transport van humanitaire hulp te garanderen. Voorts werden de internationale sancties versoepeld met het oog op het verlenen van humanitaire hulp.

Uit bovenstaande vaststellingen blijkt dat de precare socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan het gevolg is van een complexe wisselwerking tussen verschillende elementen en economische factoren, waarvan vele factoren reeds voor de machtsovername door de taliban aanwezig waren in Afghanistan. Er kan bovendien geenszins worden afgeleid dat de situatie werd veroorzaakt door het opzettelijk handelen van de taliban. Bijgevolg kan er niet gesteld worden dat de precare socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan het gevolg is van het opzettelijk handelen of nalaten van actoren.

U toonde evenmin aan dat u bij terugkeer naar Afghanistan op intentionele en gerichte wijze zou worden onderworpen aan een onmenselijke behandeling waarbij u niet in staat zou zijn om in uw elementaire levensbehoeften te kunnen voorzien.

De overige door u neergelegde documenten kunnen bovenstaande appreciatie niet in positieve zin ombuigen. Hoewel eveneens kopiën waarvan de authenticiteit niet kan worden nagegaan, zeggen uw taskara en de taskara van uw vader enkel iets over jullie identiteit en herkomst. De twee dreigbrieven en de documenten om de job van uw vader te staven, werden reeds beoordeeld. De nota die uw advocaat toevoegde na het persoonlijk onderhoud werd eveneens meegenomen in de beoordeling.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.”

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. In wat zich aandient als een enig middel voert verzoeker de schending aan van artikel 1, A, (2) van het Internationaal Verdrag betreffende de Status van Vluchtelingen, ondertekend te Genève op 28 juli 1951 en goedgekeurd bij wet van 26 juni 1953 (hierna: het Vluchtelingenverdrag), van de artikelen 48/3 en 48/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: Vreemdelingenwet), van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, van de materiële motiveringsplicht en van het zorgvuldigheidsbeginsel.

2.2. Ingevolge artikel 49/3 van de Vreemdelingenwet wordt het verzoek om internationale bescherming van verzoekende partij in hetgeen volgt bij voorrang onderzocht in het kader van het Verdrag van Genève, zoals bepaald in artikel 48/3, en vervolgens in het kader van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.

De Raad dient daarbij een arrest te vellen dat op afdoende wijze gemotiveerd is en geeft aan om welke redenen verzoekende partij al dan niet voldoet aan de criteria zoals bepaald in artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet. Gelet op het devolutieve karakter van onderhavig beroep, dient hij daarbij niet noodzakelijk in te gaan op alle aangevoerde argumenten.

2.3. In navolging van het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen kan de Raad verzoeker evenmin als vluchteling erkennen of hem de subsidiaire beschermingsstatus toekennen.

Het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen stelde terecht:

“Er dient te worden opgemerkt dat u doorheen uw verklaringen niet aannemelijk heeft gemaakt dat u een persoonlijke vrees voor vervolging zoals bedoeld in de Vluchtelingenconventie heeft of een reëel risico op lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming loopt.

Vooreerst moeten er ernstige vraagtekens worden geplaatst bij de tewerkstelling van uw vader als vrachtwagenchauffeur in functie van de Amerikanen op de luchthaven van Bagram, hetgeen de waarachtigheid van de door u voorgestelde feiten ondergraaft. Hoewel u weliswaar kan zeggen dat uw vader afval, kolen en zand diende te vervoeren om de wegen van de luchthaven te kunnen aanleggen, kan u – uitgezonderd dat hij voor de Amerikanen werkzaam was – niet duiden wie de opdrachtgever van uw vader dan wel was, noch of uw vader al dan niet voor een bepaald bedrijf tewerkgesteld was (notities van het persoonlijk onderhoud, d.d. 09/12/2022, CGVS, p. 6, p. 7). Evenmin kan u op geen enkele manier verduidelijken op welke manier uw vader dan met de Amerikanen diende samen te werken (CGVS, p. 6). Voorts slaagt u er niet in enig verhaal over de job van uw vader weer te geven (CGVS, p. 6, p. 7). Hoewel uw vader wekelijks tot tweemaal per maand naar huis kwam, kan u geen enkele anekdote over zijn werk vertellen, noch weet u wie zijn collega's waren (CGVS, p. 7). Er kan worden gevolgd dat uw vader niet alle details met u deelde, gelet op uw jeugdige leeftijd, doch kan worden verwacht dat u enige basiskennis bezit aangaande de tewerkstelling van uw vader, hetgeen waartoe u in gebreke blijft. Tot slot dient hieraan nog toegevoegd te worden dat u op de Dienst Vreemdelingenzaken (DVZ) stelde geen notie te hebben van de luchthaven waar uw vader zijn werkzaamheden voor de Amerikanen uitvoerde (vragenlijst CGVS, d.d. 27/08/2021, vraag 3.5), terwijl u op het CGVS verklaarde dat uw vader in de luchthaven van Bagram werkte, waarvoor u naar uw documenten verwijst (CGVS, p. 6, p. 7). Geconfronteerd met bovenstaande vaststelling, stelt u van bij aanvang gesproken te hebben over de luchthaven van Bagram (CGVS, p. 7). Dit vindt echter geenszins zijn weerslag in de weergave van het gesprek op de DVZ, waar u stelde geen idee te hebben om welke luchthaven het ging (vragenlijst CGVS, vraag 3.5). Er kan begrip worden opgebracht voor het feit dat er enige tijd verstreken is tussen beide interviews, zoals uw advocaat ook opmerkt, doch werden uw verklaringen u op het einde voorgelezen, waar u noch uw voorged opmerkingen hadden (CGVS, p. 18; vragenlijst CGVS). Verwacht kan dan ook worden dat u te allen tijde alle nodige basisinformatie zou weergeven, hetgeen waarin u niet slaagde. Uw gebrekkige kennis over de tewerkstelling van uw vader plaatst uw asielmotieven reeds op losse schroeven.

Bovenstaande bevinding dat u geen notie heeft over de locatie waar uw vader tewerkgesteld zou zijn geweest, wordt verstrekt door de vaststelling dat op de door u neergelegde documenten eveneens 'Camp Marmal' wordt vermeld. De beschikbare informatie toont aan dat Camp Marmal een Duitse legerbasis is die gelokaliseerd is nabij de luchthaven van Mazar-i-Sharif, hetgeen zich in het district Marmal bevindt aan de

voet van het gelijknamige gebergte. U daarentegen stelde dat uw vader op de luchthaven van Bagram werkzaam was. Hoewel op enkele documenten daadwerkelijk verwezen wordt naar deze luchthaven is het vreemd dat op andere documenten over een andere locatie wordt gesproken, terwijl u – gevraagd of uw vader steeds op dezelfde luchthaven werkte – niet wist wat uw vader allemaal deed of waar hij tewerkgesteld was, hoewel u er documenten over neerlegt (CGVS, p. 6). Voorts kan op basis van uw documenten worden gesteld dat deze allen dateren van de periode 2008 t.e.m. 2010, waardoor u niet heeft aangetoond dat uw vader recent voor uw vertrek nog als vrachtwagenchauffeur aan de slag was. Verder blijkt uit deze documenten op geen enkele manier in welke hoedanigheid uw vader betrokken was op de luchthaven van Bagram. U legt weliswaar een parkeerlicentie neer met een foto van een persoon voor een vrachtwagen, doch er staat geen naam op deze kaart vermeld, waardoor het niet duidelijk is of uw vader al dan niet de persoon op de foto betreft. U legt immers een badge met een foto van uw vader neer, doch omwille van de slechte kwaliteit van de kopie van de parkeerlicentie kan niet met zekerheid gesteld worden of uw vader al dan niet de persoon aan de vrachtwagen is. Daarenboven staat op dit document 'Camp Marmal' vermeld, net als op de SWAP-Card die u neerlegt, waardoor u evenmin heeft aangetoond dat uw vader eveneens als vrachtwagenchauffeur in Bagram zou hebben gewerkt. Aan de documenten om de tewerkstelling van uw vader te staven kan dan ook enkel bewijswaarde worden toegekend indien het geloofwaardige verklaringen betreffen, hetgeen hier niet het geval is. Bovendien moet er op gewezen worden dat documenten enkel een ondersteunende werking hebben, namelijk het vermogen om de intrinsieke bewijswaarde van plausibele verklaringen kracht bij te zetten. Op zichzelf vermogen documenten niet de geloofwaardigheid van ongeloofwaardige verklaringen te herstellen. Daarenboven blijkt uit objectieve informatie waarover het CGVS beschikt, dat zeer gemakkelijk op niet-reguliere wijze, via corruptie en vervalsers, Afghaanse documenten kunnen verkregen worden. Het betreft bovendien louter kopieën, waardoor de echtheid van deze documenten niet kan worden nagegaan.

Vervolgens maakt u niet aannemelijk dat uw vader gedood zou zijn geweest door de taliban, gelet op uw gebrekkige en weinig doorleefde verklaringen hieromtrent. Gevraagd om naar meer informatie over het overlijden van uw vader te geven, stelt u dat hij 's nachts onderweg was naar huis en toen gedood werd door de taliban, waarna zijn lichaam naar huis werd gebracht (CGVS, p. 11, p. 12). Gepeild naar wat u verder nog weet over de dood van uw vader, slaagt u er niet in meer informatie te verschaffen, noch weet u waar uw vader zich ongeveer bevond op het moment dat hij gedood werd (CGVS, p. 12). Daar waar u verklaart dat uw oom J.(...) G.(...) informatie over wanneer uw vader al dan niet naar huis kwam, doorgaf aan de taliban (CGVS, p. 12), dient te worden aangestipt dat u de activiteiten van uw oom voor de taliban niet aannemelijk weet te maken, zoals ook verder zal blijken, waardoor ook geen geloof kan worden gehecht aan uw bewering dat uw oom verantwoordelijk zou zijn geweest voor het doorspelen van dergelijke informatie. Voorts dient nog opgemerkt te worden dat u geen zicht biedt op eventuele eerdere problemen van uw vader met de taliban. U weet immers niet of uw vader voor zijn dood ooit problemen kende met de taliban, noch of andere collega's van uw vader ooit problemen hebben gekend, noch heeft uw familie u hierover iets verteld (CGVS, p. 11, p. 12, p. 17). Er kan begrip worden opgebracht voor het feit dat u nog jong was ten tijde van de dood van uw vader en de feiten hierop volgend (CGVS, p. 12), doch de problemen met uw oom J.(...) G.(...), die aanvingen nadat uw vader door de taliban om het leven was gebracht, maken de kern van uw vrees uit, waardoor verwacht kan worden dat u op de hoogte bent van eventuele eerdere problemen in het verleden. Uit uw vage en ontwijkende antwoorden aangaande het overlijden van uw vader spreekt dan ook weinig overtuigingskracht, waardoor de nodige vraagtekens kunnen worden geplaatst bij de door u ingeroepen feiten. Wat betreft de dood van uw vader, kan nog worden aangestipt dat u geen enkel begin van bewijs neerlegt om zijn overlijden aan te tonen (CGVS, p. 17).

Dat u amper beschikt over enige concrete informatie aangaande de activiteiten van uw oom, de persoon die u vreesde, is opmerkelijk. Hoewel uw familie samen met uw oom in hetzelfde huis woonde en hij soms talibanleden naar het huis meebracht, kan u geen soelaas bieden over de activiteiten van uw oom bij de taliban (CGVS, p. 8). U komt niet verder dan te zeggen dat uw oom voor de taliban werkte en soms andere strijders naar jullie huis meebracht (CGVS, p. 8). U weet immers niet welke functie uw oom bij de taliban had, noch of hij een leider was bij de taliban, noch welke taken hij vervulde (CGVS, p. 8). Ook wat uw oom deed als er enkele talibanleden op bezoek waren, kan u niet verder toelichten (CGVS, p. 8). Evenmin kan u duiden met welke talibanleden uw oom in contact stond, toen hij, naar uw verklaringen, informatie over uw vader doorgaf (CGVS, p. 12). Andere talibanleden kent u evenmin, noch weet u te zeggen of er naast uw oom nog andere familieleden bij de taliban aangesloten waren (CGVS, p. 8). Dat u amper informatie kan verschaffen over de activiteiten van uw oom bij de taliban, plaatst uw asielmotieven verder op de helling. Uw asielmotieven zijn immers rechtstreeks verbonden aan de eis van uw oom om u naar een madrassa te doen gaan, waardoor kan worden verwacht dat u een gedegen kennis over dergelijke aspecten bezit. Indien u en uw familie daadwerkelijk door uw oom dermate bedreigd werden dat u vooreerst verhuisde naar Mirkhi Kalay en vervolgens zich genoodzaakt zag om Afghanistan te verlaten, mag verwacht worden dat u of uw familie meer informatie zou hebben over de activiteiten van uw oom bij de taliban.

Evenmin kan u overtuigen wat betreft de beweegredenen van uw oom J.(...) G.(...) om u naar de madrassa te sturen alwaar u een opleiding tot talib zou moeten volgen. Vooreerst dient te worden onderstreept dat uw verklaringen hieromtrent vaag en oppervlakkig zijn. Gevraagd wat u voor de taliban zou moeten doen, komt u niet verder dan te zeggen dat u naar de madrassa moest gaan omdat dit goed is, de madrassa beter is dan de school en u daar religieuze lessen zou krijgen (CGVS, p. 10, p. 13). Gepeild naar de beweegredenen van uw oom hierbij, verwijst u naar het gegeven dat uw oom een talib was en wou dat u ook voor de taliban zou gaan werken (CGVS, p. 13). Daar waar u verklaarde dat hij u naar een madrassa in Quetta te Pakistan wou sturen, kan u niet duiden waarom hij u net naar daar wou sturen. U blijft op de vlakke en stelt louter dat er daar meerdere madrassa's waren (CGVS, p. 13). Wat u dan zou moeten doen in Quetta of welke training u daar zou gaan volgen, weet u niet te zeggen (CGVS, p. 13). Uw vage en oppervlakkige verklaringen omtrent de beweegredenen van uw oom hebben dan ook een weinig doorleefd karakter, waardoor de nodige vragen kunnen worden gesteld bij de eis van uw oom. Daarenboven maakt u allerm minst aannemelijk dat uw oom bij de taliban was aangesloten, waardoor uw bewering dat u omwille van zijn activiteiten een opleiding tot talib zou moeten gaan volgen, niet overleind blijft.

Tot slot kan er nog op gewezen worden dat, daar waar u verklaart dat uw oom u verplichtte om naar deze madrassa te gaan (CGVS, p. 15), dit niet overeenstemt met de beschikbare informatie (**EASO Recruitment by armed groups** beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/Afghanistan_recruitment.pdf, het EUAA-rapport **Afghanistan. Targeting of Individuals** van augustus 2022 https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_08_EUAA_COI_Report_Afghanistan_Targeting_of_individuals.pdf en de **EUAA Country Guidance** van januari 2023 <https://euaa.europa.eu/publications/country-guidance-afghanistanjanuary-2023>) waaruit blijkt dat de taliban doorgaans over voldoende vrijwilligers beschikt. Hoewel hieruit verder blijkt dat een rekrutering vaak via een familielid of lokale verankering gebeurt, zoals uw advocaat ook opmerkt (CGVS, p. 18), blijkt echter dat een gedwongen rekrutering zoals u beschrijft, zelden voorkomt. Bovenstaande vaststellingen doen verder afbreuk aan de geloofwaardigheid van uw vrees.

Voorts kan gewezen worden op de houding van uw familie, hetgeen niet strookt met een vrees voor vervolging. Vooreerst kan gewezen worden op de vaststelling dat, hoewel uw vader en uw moeder bang waren voor de taliban, jullie samen met uw oom J.(...) G.(...) in eenzelfde huis woonden (CGVS, p. 8, p. 14, p. 15). Het mag dan ook verbazen dat uw vader voor zijn dood geen veiliger onderkomen zou hebben gezocht op de momenten dat hij van huis was, gelet op zijn schrik voor de taliban (CGVS, p. 15). Dat uw oom in het verleden niets speciaal tegen jullie heeft gedaan, telt dan ook niet als rechtvaardiging voor de houding van uw vader, daar uw familie het niet leuk vond dat uw oom bij de taliban was, hij regelmatig talibanleden naar het huis bracht en uw ouders beiden schrik hadden van de taliban (CGVS, p. 8, p. 15). Er kan dan ook niet worden begrepen waarom uw familie bij uw oom bleef inwonen en geen ander onderkomen zocht.

Dat de door u beweerde vervolging door uw oom J.(...) G.(...) elke geloofwaardigheid ontbeert, blijkt verder nog uit de vaststelling dat u in het ongewisse blijft wat betreft de opvolging van uw problemen na uw vertrek. Zo weet u vooreerst amper iets te vertellen over de twee dreigbrieven die u na uw vertrek ontvangen heeft. U komt immers niet verder dan te stellen dat uw oom twee brieven stuurde en er in geschreven staat dat u diende te stoppen met de school om naar de madrassa te kunnen gaan en dit binnen een bepaalde periode (CGVS, p. 15, p. 16). Voor verdere informatie verwijst u naar de brieven zelf (CGVS, p. 15). Gevraagd of u deze brieven zelf gelezen heeft, repliceert u ze een beetje begrepen te hebben, doch dat ze niet zo gemakkelijk geschreven zijn (CGVS, p. 16). Dit kan echter niet worden gevolgd, daar de brieven in een duidelijk handschrift zijn geschreven en u in Afghanistan een zevental jaar naar school bent geweest (CGVS, p. 5). Verder blijkt uit uw verklaringen dat u onvoldoende inspanningen leverde om meer informatie te verkrijgen over deze brieven. Zo weet u niet of uw naam al dan niet in beide brieven vermeld staat, noch of deze brief door iemand werd ondertekend, noch of uw oom de brieven al dan niet zelf bracht, noch wanneer uw familie deze brieven dan ontvangen heeft of wat uw familie dan met deze brieven gedaan heeft (CGVS, p. 16, p. 17). Evenmin blijkt u zelf verdere vragen te hebben gesteld aan uw familie over deze brieven (CGVS, p. 16). Er kan begrip worden opgebracht voor uw jeugdige leeftijd en het feit dat deze brieven pas werden afgeleverd na uw vertrek, doch kan worden verwacht dat u hierover meer informatie zou kunnen weergeven, daar deze brieven inherent verbonden zijn aan de vrees voor uw oom J.(...) G.(...). Tot slot kan u ook niet duiden of uw broers heden ten dage dezelfde vragen krijgen als u indertijd, noch of er naast deze twee dreigbrieven nog iets anders gebeurde na uw vertrek (CGVS, p. 15, p. 16). Dit is niet ernstig. Nochtans mag ook van een jonge verzoeker om internationale bescherming verwacht worden dat hij zich zo goed als mogelijk inlicht over de elementen die rechtstreeks in verband staan met de kern van zijn vrees. Dat u nalaat dit te doen getuigt van een gebrek aan interesse in uw voorgehouden problemen en situatie en doet verder afbreuk aan de geloofwaardigheid van uw ingeroepen vrees voor vervolging.

Gezien al deze vaststellingen kan er geen geloof worden gehecht aan de door u aangehaalde asielmotieven. U bent er dan ook niet in geslaagd aannemelijk te maken dat u in Afghanistan een gegronde vrees dient te koesteren voor vervolging in de zin van de conventie van Genève noch dat u een reëel risico op ernstige schade loopt zoals bepaald in artikel 48/4 §2 a) van de Vreemdelingenwet.

Wat betreft uw jarenlang verblijf in het Westen en uw gepercipieerde verwestering, zoals uw advocaat in zijn nota aanhaalt, dient verder ook gewezen te worden op de beschikbare landeninformatie (**EASO Afghanistan Country Focus** van januari 2022, **EUAA Afghanistan: Targeting of individuals** van augustus 2022, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_08_EUAA_COI_Report_Afghanistan_Targeting_of_individuals.pdf, **EUAA Country Guidance Afghanistan** van januari 2023, beschikbaar op <https://euaa.europa.eu/publications/country-guidanceafghanistan-january-2023>) en **EUAA Key socio-economic indicators in Afghanistan and in Kabul city** van augustus 2022, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_08_EUAA_COI_Report_Key_socio_economic_indicators_in_Afghanistan_and_in_Kabul_city.pdf) waaruit niet kan worden afgeleid dat het loutere gegeven enige tijd in het Westen te hebben verbleven volstaat om bij een terugkeer naar uw land van herkomst het bestaan van een nood aan internationale bescherming aan te tonen.

Vlak na de machtsovername door de taliban werd het internationaal luchtverkeer van en naar Afghanistan opgeschort, maar dit werd hervat in de eerste helft van 2022. Ook paspoorten werden opnieuw afgeleverd door de taliban. Sommige personen konden geen paspoort verkrijgen. Er werd gerapporteerd dat personen aan de grens werden verhinderd om het land te verlaten of aan checkpoints werden gecontroleerd. Het gaat over personen met een specifiek profiel, voornamelijk gelinkt aan de voormalige overheid en veiligheidsdiensten. Voor het overige zijn er weinig directe beperkingen opgelegd en kunnen burgers zich vrij verplaatsen.

Uit de landeninformatie blijkt niet dat in het algemeen kan gesteld worden dat personen die terugkeren uit het buitenland of het Westen het risico lopen dat nodig is om te kunnen spreken van een gegronde vrees voor vervolging. Personen die terugkeren naar Afghanistan kunnen door de taliban of de maatschappij met argwaan bekeken worden en geconfronteerd worden met stigmatisering of uitstoting. Stigmatisering of uitstoting kunnen slechts in uitzonderlijke gevallen beschouwd worden als vervolging. De taliban toont enerzijds begrip voor personen die het land verlaten omwille van economische redenen en stelt dat dit niets te maken heeft met een angst voor de taliban, maar anderzijds bestaat een narratief ten aanzien van de 'elites' die Afghanistan verlaten, die niet als goede Afghanen of moslims beschouwd worden. Wat betreft de negatieve perceptie blijkt nergens in de aanwezige informatie dat het eventuele bestaan hiervan aanleiding zou geven tot situaties van vervolging of ernstige schade. De taliban riep daarnaast meermaals op aan Afghanen in het buitenland om terug te keren naar Afghanistan.

Voorts werd er gerapporteerd over enkele terugkeerders die het slachtoffer werden van geweld. Uit de objectieve landeninformatie blijkt dat deze incidenten verband houden met hun specifieke profiel, en niet gerelateerd waren aan hun verblijf buiten Afghanistan. Indien er ernstige en aangetoonde problemen zouden zijn met de manier waarop de taliban terugkerende Afghanen behandelt, zou dit gemeld zijn door een van de instellingen of organisaties die de situatie in het land in het oog houden.

Bij de individuele beoordeling van de vraag of er al dan niet een redelijke mate van waarschijnlijkheid is dat de verzoeker met vervolging wordt geconfronteerd omwille van een verblijf in het buitenland of gepercipieerde verwestering, moet rekening worden gehouden met risicobepalende omstandigheden, zoals: het geslacht, de gedragingen van de verzoeker, het gebied van herkomst, de conservatieve omgeving, de leeftijd, de duur van het verblijf in een Westers land, en de zichtbaarheid van de persoon. De verzoeker om internationale bescherming dient dan ook in concreto aannemelijk te maken dat hij omwille van zijn verblijf in Europa nood heeft aan internationale bescherming.

In uw geval haalt u geen concrete elementen aan waaruit zou blijken dat u, in geval van terugkeer, dusdanig negatief zou worden gepercipieerd dat er gewag kan worden gemaakt van vervolging zoals bepaald in de Vluchtelingenconventie of van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming. Wat betreft uw jarenlange verblijf in het Westen en de gepercipieerde verwestering verwijst uw advocaat naar het gegeven dat u behoort tot de groep jonge 'verwesterde' Afghanen, u omwille van uw lange verblijf in het Westen bepaalde Westerse waarden en gewoonten heeft eigengemaakt die fundamenteel zijn voor uw identiteit, en uw advocaat hierbij citeert uit verschillende rapporten, artikels en arresten, jonge verwesterde Afghanen het risico lopen om het slachtoffer te worden van afwijzing en geweld binnen de gemeenschap, het beschikken over sociale en familiale netwerken essentieel is om te overleven in de Afghaanse samenleving, Afghanen die zich identificeren met westerse waarden het doelwit kunnen zijn van opstandelingengroepen,

omdat zij kunnen worden gezien als onislamitisch, pro-regeringsgezind of als spionnen en uw jonge leeftijd bij vertrek. Er dient te worden aangestipt dat uw advocaat dit niet verder concretiseert in zijn nota en eerder algemeen verwijst naar de situatie van verwesterde Afghanen. Dergelijke verwijzingen van algemene aard zijn echter op zich niet voldoende om aan te tonen dat u nood zou hebben aan internationale bescherming. Een vrees voor vervolging of het bestaan van een reëel risico op lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming moet namelijk in concreto worden aangetoond. Uw advocaat blijft desbetreffend in gebreke. Evenmin blijkt uit uw verklaringen en uit de beoordeling ervan dat u voor uw komst naar België in de specifieke negatieve aandacht van de taliban stond of dat u een specifiek profiel heeft dat het risico loopt door de taliban te worden vervolgd, waardoor er redelijkerwijze van uitgegaan kan worden dat de taliban u niet zal viseren bij een terugkeer naar uw land van herkomst. Bovendien brengt u zelf geen concrete elementen aan waaruit blijkt dat u in geval van terugkeer vervolging zou dienen te vrezen. Het is in de eerste plaats aan de verzoeker om internationale bescherming om zijn vrees aannemelijk te maken. U dient zulks in concreto aannemelijk te maken. Hier blijft u echter in gebreke.

Daarenboven moet worden vastgesteld dat u tot veertienjarige leeftijd in Afghanistan heeft verbleven, (CGVS, p. 9), waaruit kan worden afgeleid dat u in Afghanistan al een zekere maturiteit had en gevormd was naar de Afghaanse waarden en normen. Bovendien stelt u in België met uw vriend cricket te spelen in het weekend, ging u in Afghanistan gedurende zes jaar naar school en heeft u tot op heden contact met uw familie in Afghanistan (CGVS, p. 3, p. 5, p. 7). Hierdoor kan niet worden aangenomen dat u totaal vervreemd zou zijn van de Afghaanse waarden en normen, of dat u zich deze niet meer eigen zou kunnen maken bij terugkeer.

Uit het geheel van bovenstaande vaststellingen blijkt dat het niet volstaat om op algemene wijze te verwijzen naar het feit dat men omwille van zijn verblijf in Europa als verwesterd gepercipieerd zal worden en bij terugkeer naar Afghanistan vervolgd zal worden. Deze vrees voor vervolging of reëel risico op ernstige schade dient geïndividualiseerd en geconcretiseerd te worden. Je bracht geen informatie aan waaruit het tegendeel blijkt.”

Deze motieven vinden steun in het dossier, zijn pertinent en terecht en worden door de Raad overgenomen.

De Raad stelt vast dat verzoeker in voorliggend verzoekschrift geen poging onderneemt om voormelde motieven, die pertinent en draagkrachtig zijn, steun vinden in het administratief dossier en op grond waarvan terecht wordt besloten dat geen geloof kan worden gehecht aan zijn relaas en de redenen waarom hij aanvoert een gegronde vrees vervolging te hebben en/of een reëel risico op ernstige schade te lopen, te verklaren of te weerleggen. Het komt aan verzoeker toe om deze motieven aan de hand van concrete elementen en argumenten in een ander daglicht te plaatsen, waartoe hij echter geheel in gebreke blijft. Zonder in detail in te gaan op de motieven van de bestreden beslissing, dient de Raad na lezing van het verzoekschrift immers vast te stellen dat verzoeker niet aantoonde dat de motivering in de bestreden beslissing, waarin zijn verklaringen ongeloofwaardig worden geacht, onredelijk of ontoereikend zou zijn. Verzoeker komt in wezen immers niet verder dan het louter volharden in en herhalen van zijn eerder afgelegde verklaringen en zijn vrees voor de taliban, het poneren dat hij alles heeft verteld wat hij wist, het minimaliseren van tegenstrijdigheden en incoherenties en het bekritisieren en tegenspreken van de gevolgtrekking door de commissaris-generaal, hetgeen echter bezwaarlijk een dienstig verweer kan worden geacht en waarmee hij dan ook niet vermag voormelde motieven van de bestreden beslissing te ontkrachten.

Verzoeker geeft aan dat er onvoldoende rekening werd gehouden met zijn leeftijd.

De Raad stelt vast dat er in de bestreden beslissing vooreerst in overeenstemming met artikel 48/9 van de Vreemdelingenwet wordt vastgesteld dat er, op grond van het geheel van de gegevens in het administratief dossier, in hoofde van verzoeker als destijds niet-begeleide minderjarige bijzondere procedurele noden kunnen worden aangenomen, waardoor hem bepaalde steunmaatregelen werden verleend.

Het persoonlijk onderhoud van verzoeker werd afgenomen door een gespecialiseerde protection officer, die binnen de diensten van het Commissariaat-generaal een speciale opleiding kreeg om minderjarigen op een professionele en verantwoorde manier te benaderen, en die daarbij de nodige zorgvuldigheid aan de dag heeft gelegd. Na lezing van de notities van het persoonlijk onderhoud oordeelt de Raad dat de betrokken protection officer tijdens het onderhoud voldoende oog had voor de jeugdige leeftijd, maturiteit en kwetsbaarheid van verzoeker. Tevens stelt de Raad vast dat noch uit het onderhoud, noch uit de bestreden beslissing blijkt dat ten aanzien van verzoeker, gelet op zijn profiel, onredelijke verwachtingen werden gesteld. Op het moment van zijn persoonlijk onderhoud bij het Commissariaat-generaal was verzoeker bovendien achttien jaar en dus zeker geen infans meer, waardoor redelijkerwijs kan worden verwacht dat hij in staat is doorleefde en coherente verklaringen af te leggen over de feiten die hem ertoe hebben gebracht zijn land van herkomst te verlaten, ook al dateren die van enige tijd geleden. Uit de notities van het persoonlijk onderhoud en de bestreden beslissing blijkt verder dat rekening werd gehouden met verzoekers persoonlijke achtergrond en de algemene situatie in zijn land van herkomst. In de notities van het persoonlijk onderhoud kan worden gelezen dat de protection officer herhaaldelijk open vragen heeft gesteld, die verzoeker toelieten om uitgebreide verklaringen af te leggen over wat hem zou zijn overkomen. Er was ook

bijstand van een tolk Pashtou en een vertrouwenspersoon en advocaat waren aanwezig en konden hun opmerkingen geven op het einde.

Hieruit blijkt dat de commissaris-generaal bij de beoordeling van de verklaringen van verzoeker en de stukken in het administratief dossier afdoende rekening heeft gehouden met zijn jeugdige leeftijd, maturiteit, evenals met de algemene situatie in zijn land van herkomst. Verzoeker kan zodoende niet dienstig betogen dat onvoldoende rekening werd gehouden met zijn jonge leeftijd, noch dat van hem werd verwacht dat hij zich als een volwassene gedroeg en hiernaar handelde. Aldus werd rekening gehouden met het specifieke profiel van verzoeker, werden zijn rechten gerespecteerd en kon hij voldoen aan zijn verplichtingen. Verzoeker brengt door meermaals zijn jeugdige leeftijd te benadrukken geen concrete argumenten bij die voorgaande bevindingen kunnen ontkrachten. In zoverre verzoeker zijn incoherente, gebrekkige en onaannemelijke verklaringen tracht te verschonen door te wijzen op zijn jonge leeftijd, toont hij ook niet concreet aan op welke wijze zijn leeftijd van invloed zou zijn geweest op de verklaringen die hij aflegde en de motieven van de bestreden beslissing.

Van een persoon, die beweert te vrezen voor zijn leven en vrijheid en daarom de bescherming van de Belgische autoriteiten vraagt, eveneens wanneer deze minderjarig is of een jeugdige leeftijd heeft, mag worden verwacht dat hij consistente, doorleefde verklaringen aflegt over de kernelementen van zijn vrees en de gevolgen ervan. Hij dient dit zo volledig en gedetailleerd mogelijk te doen en dit reeds van bij het eerste interview, daar op hem de verplichting rust om zijn volledige medewerking te verlenen aan de asielpprocedure. Door louter zijn minderjarigheid ten tijde van de feiten te benadrukken kan verzoeker geen afbreuk doen aan voorgaande bevindingen waarbij verweerder reeds rekening heeft gehouden met zijn leeftijd, te meer verzoeker bijna vijftien jaar was op het moment van de feiten en ook thans nog contacten onderhoudt met zijn familieleden in Afghanistan (Notities van het persoonlijk onderhoud, p. 7).

Verzoeker, die overigens thans negentien jaar is, toont geenszins aan (aanhoudende) pogingen te hebben ondernomen om nauwkeurige informatie te bekomen hoewel hij contacten onderhoudt met zijn familie, terwijl zijn gebrekkige verklaringen betrekking hebben op elementen die rechtstreeks zijn gelinkt aan zijn vrees. Dit is een houding die geenszins in overeenstemming te brengen is met een gegronde vervolgingsvrees of een reëel risico op het lijden van ernstige schade.

De Raad merkt in dit verband voorts op dat verzoeker geenszins aantoon dat zijn jeugdige leeftijd zijn verstandelijke vermogens aantast in die mate dat hij hierdoor niet in staat was doorleefde en nauwkeurige verklaringen af te leggen aangaande de voorgehouden feiten of dat hij niet in staat is om het verzoek om internationale bescherming te begrijpen en er effectief aan deel te nemen.

Verzoeker komt in het verzoekschrift met betrekking tot de concrete vaststellingen inzake zijn gebrekkige kennis over de job van zijn vader en diens dood niet verder dan de stelling dat hij slechts kon herhalen wat hij wist, dat hij slechts veertien jaar was toen zijn vader stierf en hij door de familie werd afgeschermd, doch hiermee plaatst hij gelet op wat voorafgaat de concrete en pertinente vaststellingen desbetreffende niet in een ander daglicht. De Raad stelt vast dat in de bestreden beslissing rekening werd gehouden met verzoekers jonge leeftijd: *“Vooreerst moeten er ernstige vraagtekens worden geplaatst bij de tewerkstelling van uw vader als vrachtwagenchauffeur in functie van de Amerikanen op de luchthaven van Bagram, hetgeen de waarachtigheid van de door u voorgestelde feiten ondergraaft. Hoewel u weliswaar kan zeggen dat uw vader afval, kolen en zand diende te vervoeren om de wegen van de luchthaven te kunnen aanleggen, kan u – uitgezonderd dat hij voor de Amerikanen werkzaam was – niet duiden wie de opdrachtgever van uw vader dan wel was, noch of uw vader al dan niet voor een bepaald bedrijf tewerkgesteld was (notities van het persoonlijk onderhoud, d.d. 09/12/2022, CGVS, p. 6, p. 7). Evenmin kan u op geen enkele manier verduidelijken op welke manier uw vader dan met de Amerikanen diende samen te werken (CGVS, p. 6). Voorts slaagt u er niet in enig verhaal over de job van uw vader weer te geven (CGVS, p. 6, p. 7). Hoewel uw vader wekelijks tot tweemaal per maand naar huis kwam, kan u geen enkele anekdote over zijn werk vertellen, noch weet u wie zijn collega's waren (CGVS, p. 7). Er kan worden gevolgd dat uw vader niet alle details met u deelde, gelet op uw jeugdige leeftijd, doch kan worden verwacht dat u enige basiskennis bezit aangaande de tewerkstelling van uw vader, hetgeen waartoe u in gebreke blijft. Tot slot dient hieraan nog toegevoegd te worden dat u op de Dienst Vreemdelingenzaken (DVZ) stelde geen notie te hebben van de luchthaven waar uw vader zijn werkzaamheden voor de Amerikanen uitvoerde (vragenlijst CGVS, d.d. 27/08/2021, vraag 3.5), terwijl u op het CGVS verklaarde dat uw vader in de luchthaven van Bagram werkte, waarvoor u naar uw documenten verwijst (CGVS, p. 6, p. 7). Geconfronteerd met bovenstaande vaststelling, stelt u van bij aanvang gesproken te hebben over de luchthaven van Bagram (CGVS, p. 7). Dit vindt echter geenszins zijn weerslag in de weergave van het gesprek op de DVZ, waar u stelde geen idee te hebben om welke luchthaven het ging (vragenlijst CGVS, vraag 3.5). Er kan begrip worden opgebracht voor het feit dat er enige tijd verstreken is tussen beide interviews, zoals uw advocaat ook opmerkt, doch werden uw verklaringen u op het einde voorgelezen, waar u noch uw voorged opmerkingen hadden (CGVS, p. 18; vragenlijst CGVS). Verwacht kan dan ook worden dat u te allen tijde alle nodige basisinformatie zou*

weergeven, hetgeen waarin u niet slaagde. Uw gebrekkige kennis over de tewerkstelling van uw vader plaatst uw asielmotieven reeds op losse schroeven.

Bovenstaande bevinding dat u geen notie heeft over de locatie waar uw vader tewerkgesteld zou zijn geweest, wordt verstrekt door de vaststelling dat op de door u neergelegde documenten eveneens 'Camp Marmal' wordt vermeld. De beschikbare informatie toont aan dat Camp Marmal een Duitse legerbasis is die gelokaliseerd is nabij de luchthaven van Mazar-i-Sharif, hetgeen zich in het district Marmal bevindt aan de voet van het gelijknamige gebergte. U daarentegen stelde dat uw vader op de luchthaven van Bagram werkzaam was. Hoewel op enkele documenten daadwerkelijk verwezen wordt naar deze luchthaven is het vreemd dat op andere documenten over een andere locatie wordt gesproken, terwijl u – gevraagd of uw vader steeds op dezelfde luchthaven werkte – niet wist wat uw vader allemaal deed of waar hij tewerkgesteld was, hoewel u er documenten over neerlegt (CGVS, p. 6). Voorts kan op basis van uw documenten worden gesteld dat deze allen dateren van de periode 2008 t.e.m. 2010, waardoor u niet heeft aangetoond dat uw vader recent voor uw vertrek nog als vrachtwagenchauffeur aan de slag was. Verder blijkt uit deze documenten op geen enkele manier in welke hoedanigheid uw vader betrokken was op de luchthaven van Bagram. U legt weliswaar een parkeerlicentie neer met een foto van een persoon voor een vrachtwagen, doch er staat geen naam op deze kaart vermeld, waardoor het niet duidelijk is of uw vader al dan niet de persoon op de foto betreft. U legt immers een badge met een foto van uw vader neer, doch omwille van de slechte kwaliteit van de kopie van de parkeerlicentie kan niet met zekerheid gesteld worden of uw vader al dan niet de persoon aan de vrachtwagen is. Daarenboven staat op dit document 'Camp Marmal' vermeld, net als op de SWAP-Card die u neerlegt, waardoor u evenmin heeft aangetoond dat uw vader eveneens als vrachtwagenchauffeur in Bagram zou hebben gewerkt. Aan de documenten om de tewerkstelling van uw vader te staven kan dan ook enkel bewijswaarde worden toegekend indien het geloofwaardige verklaringen betreffen, hetgeen hier niet het geval is. Bovendien moet er op gewezen worden dat documenten enkel een ondersteunende werking hebben, namelijk het vermogen om de intrinsieke bewijswaarde van plausibele verklaringen kracht bij te zetten. Op zichzelf vermogen documenten niet de geloofwaardigheid van ongeloofwaardige verklaringen te herstellen. Daarenboven blijkt uit objectieve informatie waarover het CGVS beschikt, dat zeer gemakkelijk op niet-reguliere wijze, via corruptie en vervalsers, Afghaanse documenten kunnen verkregen worden. Het betreft bovendien louter kopieën, waardoor de echtheid van deze documenten niet kan worden nagegaan.

Vervolgens maakt u niet aannemelijk dat uw vader gedood zou zijn geweest door de taliban, gelet op uw gebrekkige en weinig doorleefde verklaringen hieromtrent. Gevraagd om naar meer informatie over het overlijden van uw vader te geven, stelt u dat hij 's nachts onderweg was naar huis en toen gedood werd door de taliban, waarna zijn lichaam naar huis werd gebracht (CGVS, p. 11, p. 12). Gepeild naar wat u verder nog weet over de dood van uw vader, slaagt u er niet in meer informatie te verschaffen, noch weet u waar uw vader zich ongeveer bevond op het moment dat hij gedood werd (CGVS, p. 12). Daar waar u verklaart dat uw oom J.(...) G.(...) informatie over wanneer uw vader al dan niet naar huis kwam, doorgaf aan de taliban (CGVS, p. 12), dient te worden aangestipt dat u de activiteiten van uw oom voor de taliban niet aannemelijk weet te maken, zoals ook verder zal blijken, waardoor ook geen geloof kan worden gehecht aan uw bewering dat uw oom verantwoordelijk zou zijn geweest voor het doorspelen van dergelijke informatie. Voorts dient nog opgemerkt te worden dat u geen zicht biedt op eventuele eerdere problemen van uw vader met de taliban. U weet immers niet of uw vader voor zijn dood ooit problemen kende met de taliban, noch of andere collega's van uw vader ooit problemen hebben gekend, noch heeft uw familie u hierover iets verteld (CGVS, p. 11, p. 12, p. 17). Er kan begrip worden opgebracht voor het feit dat u nog jong was ten tijde van de dood van uw vader en de feiten hierop volgend (CGVS, p. 12), doch de problemen met uw oom J.(...) G.(...), die aanvingen nadat uw vader door de taliban om het leven was gebrachte, maken de kern van uw vrees uit, waardoor verwacht kan worden dat u op de hoogte bent van eventuele eerdere problemen in het verleden. Uit uw vage en ontwijkende antwoorden aangaande het overlijden van uw vader spreekt dan ook weinig overtuigingskracht, waardoor de nodige vraagtekens kunnen worden geplaatst bij de door u ingeroepen feiten. Wat betreft de dood van uw vader, kan nog worden aangestipt dat u geen enkel begin van bewijs neerlegt om zijn overlijden aan te tonen (CGVS, p. 17)." (eigen onderlijning) Verzoeker brengt geen enkel valabel argument bij waaruit blijkt dat van hem niet mocht of kon worden verwacht dat hij met betrekking tot deze elementen geen geloofwaardige, nauwkeurige en doorleefde verklaringen kon geven. Het enkele gegeven dat verzoeker afgeschermd werd door zijn familie kan in het licht van een verzoek om internationale bescherming en mede gelet op bovenstaande concrete vaststellingen dan ook niet volstaan.

Waar wordt opgeworpen dat tevens rekening moet gehouden worden met de intellectuele vermogens en psychologische stoornissen van een verzoeker, moet de Raad vaststellen dat in casu geenszins stukken voorliggen ter staving van mentale problemen of psychische stoornissen wegens een trauma waarmee een invloed ervan op verzoekers verklaringen wordt aangetoond. In zijn aanvullende nota geeft verzoeker te kennen dat uit de bijgevoegde stukken blijkt dat hij specifieke ondersteuningsbehoeftes heeft dewelke hem zeer kwetsbaar maken, doch hieruit blijkt niet dat er in hoofde van verzoeker een problematiek aanwezig is

die van invloed zou kunnen zijn op zijn verklaringen. Dit wordt door verzoeker overigens ook niet concreet toegelicht.

Verzoeker beperkt zich in het verzoekschrift verder tot het stellen dat de vastgestelde tegenstrijdigheden niet zwaarwichtig genoeg zijn en dat deze de kern van het asielrelaas niet raken, zonder evenwel de in de bestreden beslissing aangehaalde tegenstrijdigheden, die allen steun vinden in het administratief dossier, te ontkrachten of te weerleggen. De tegenstrijdigheden hebben *in casu* betrekking op de concrete vluchtmotieven en de reden waarvoor verzoeker meent internationale bescherming nodig te hebben en zijn dan ook terdege van belang voor de beoordeling van de geloofwaardigheid van zijn vluchtrelaas. De Raad brengt hierbij in herinnering dat de ongeloofwaardigheid van een vluchtrelaas niet alleen kan worden afgeleid uit tegenstrijdigheden, maar ook uit vage, incoherente en onaannemelijke verklaringen.

De Raad gaat na of verzoekers verklaringen voldoende consistent, gedetailleerd, specifiek en aannemelijk zijn, opdat de relevante elementen van zijn vluchtrelaas, in het licht van de relevante informatie in verband met zijn land van herkomst en in samenhang met de voorgelegde documenten, als geloofwaardig kunnen worden beschouwd.

Met betrekking tot het betoog dat verweerder zelf veel interpretaties maakt zonder dat deze gesteund zijn op objectieve informatie, dient opgemerkt te worden dat verzoeker geen concrete gegevens aanbrengt waaruit blijkt dat het Commissariaat-generaal bevooroordeeld zou zijn geweest of dat zijn verzoek om internationale bescherming subjectief zou zijn behandeld. Uit de stukken van het dossier en de bestreden beslissing kan evenmin enige vooringenomenheid of enig gebrek aan objectiviteit worden afgeleid. Bovendien zijn de ambtenaren van het Commissariaat-generaal onpartijdig en hebben dezen geen persoonlijk belang bij een positieve of negatieve beslissing ten aanzien van een verzoeker. Als dusdanig bieden zij de nodige garanties inzake objectiviteit.

Daarenboven vinden de motieven van de bestreden beslissing wel degelijk steun in verzoekers eigen verklaringen en de door hemzelf geschetste context en wordt in de bestreden beslissing wel degelijk gewezen op beschikbare landeninformatie.

Het louter verwijzen naar algemene informatie inzake risicoprofielen en gedwongen rekrutering volstaat niet om aan te tonen dat verzoeker in zijn land van herkomst werkelijk wordt bedreigd en vervolgd of dat er wat hem betreft een reëel risico op lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming bestaat. Deze vrees voor vervolging of reëel risico op ernstige schade dient *in concreto* te worden aangetoond en verzoeker blijft hierover in gebreke.

Met de stelling dat hij als minderjarige niet de beslissing heeft genomen om Afghanistan te verlaten, weerlegt noch verklaart hij de voorgaande pertinente vaststellingen van de bestreden beslissing.

Verzoeker gaat in het verzoekschrift vervolgens uitgebreid in op zijn vermeende nood aan internationale bescherming omwille van een (toegeschreven) verwestering en brengt ook per aanvullende nota nieuwe elementen bij, waaronder een certificaat inzake opleiding Nederlands, een arbeidsovereenkomst voor uitzendarbeid, een inschrijvingsfiche SCALA, en certificaat van voltooiing OKAN traject, deelcertificaten "Waystage Mondeling" en "Waystage Schriftelijk".

De Raad wijst er evenwel op dat, ondanks het repressieve regime dat van kracht is in Afghanistan en rekening houdend met de uitdagingen waarmee verschillende organisaties worden geconfronteerd in hun bronnenonderzoek, uit het geheel van de door partijen bijgebrachte informatie niet kan worden afgeleid dat het loutere gegeven enige tijd in het Westen te hebben vertoefd zou (kunnen) volstaan om te besluiten tot het bestaan van een gegronde vrees voor vervolging of reëel risico op ernstige schade bij een terugkeer naar Afghanistan. Immers, uit de voorliggende informatie blijkt dat niet elke Afghaan die uit Europa terugkeert als verwesterd zal worden beschouwd en dat de vraag of een Afghaan verwestering wordt toegeschreven afhankelijk is van individuele elementen. Bovendien blijkt voorts uit de landeninformatie niet dat voor alle Afghanen aan wie een verwestering wordt toegeschreven, een gegronde vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade kan worden aangenomen. Het bestaan van een eventuele nood aan internationale bescherming op deze grond moet dan ook individueel en *in concreto* aannemelijk worden gemaakt.

Evenwel dient door de Raad te worden vastgesteld dat door verzoekende partij geen concrete informatie wordt bijgebracht, die op haar persoonlijke situatie betrekking heeft, waaruit een verregaande verwestering blijkt en/of waaruit blijkt dat zij gezien zal worden als zijnde 'een ongelovige' en/of 'besmet' door de westerse waarden en als iemand die de sociale normen niet respecteert en daarom in die zin een risico loopt om vervolgd te worden bij een terugkeer naar Afghanistan.

De Raad wijst erop dat het aan de verzoekende partij toekomt om haar vrees voor vervolging omwille van een (toegeschreven) verwestering of (toegeschreven) normoverschrijding te concretiseren en kan slechts vaststellen dat zij daar niet in slaagt.

Verzoekende partij brengt immers geen enkel concreet element aan waaruit zou kunnen blijken dat er bij haar sprake is van (toegeschreven) “verwestering” in de zin dat zij blijf geeft van activiteiten, gedragingen, handelingen, uiterlijk of geuite meningen die als niet-Afghaans of niet-islamitisch kunnen worden gezien en/of die indruisen tegen de (religieuze) regels, wetten, gebruiken en normen zoals heden vormgegeven door de taliban. Evenmin liggen er concrete elementen voor waaruit blijkt dat verzoekende partij iemand is die door haar handelingen of gedragingen de religieuze, morele of sociale normen heeft overschreden of dat zij als zodanig zal worden beschouwd. Er blijkt niet dat bij haar sprake is van een opvatting, gedachte, mening, kenmerk of geloof die ingaat tegen het gedachtengoed van de taliban, laat staan dat verzoekende partij uiting geeft van oppositie of verzet tegen het beleid of methoden van de taliban of haar omgeving in haar regio van herkomst.

Verzoekende partij beperkt zich tot het bijbrengen per aanvullende nota van een certificaat inzake opleiding Nederlands, een arbeidsovereenkomst voor uitzendarbeid, een inschrijvingsfiche SCALA, en certificaat van voltooiing OKAN traject, deelcertificaten “Waystage Mondeling” en “Waystage Schriftelijk”, maar hieruit alleen kan niet blijken, laat staan dat verzoekende partij dit aannemelijk maakt, dat zij tijdens haar verblijf alhier een opvatting, gedachte, mening, kenmerk of geloof heeft ontwikkeld die de negatieve belangstelling van potentiële actoren van vervolging, zoals de taliban, andere groeperingen of zijn lokale gemeenschap, in Afghanistan heeft gewekt of kan wekken. Evenmin maakt zij concreet aannemelijk dat haar een gedachte, opvatting, mening, kenmerk of geloof kan worden toegedicht door de taliban of haar lokale gemeenschap. Verzoekende partij kan niet volstaan met een algemeen betoog inzake de risico’s voor teruggekeerde verwesterde Afghanen om aannemelijk te maken dat zij verwesterd is of als dusdanig zal worden gepercipieerd in geval van terugkeer. Door louter te verwijzen naar haar verblijf in België/Europa en inspanningen tot integratie maakt verzoekende partij geenszins concreet aannemelijk dat zij om deze reden is verwesterd of zal worden gepercipieerd als verwesterd en bij terugkeer naar Afghanistan om die reden zal worden vervolgd.

Een loutere verwijzing naar haar verblijf in België volstaat geenszins om zulks aan te tonen. De Raad duidt erop dat uit zijn verklaringen blijkt dat hij ongeveer vijftien jaar oud was toen hij in 2019 Afghanistan verliet, waaruit kan worden afgeleid dat hij in Afghanistan toch al een zekere maturiteit had en gevormd was naar de Afghaanse waarden en normen. Dit geldt des te meer nu uit zijn verklaringen blijkt dat hij zijn gehele leven in Afghanistan heeft gewoond en daar zeven jaar naar school is geweest. Uit niets blijkt dat verzoeker, na een verblijf van bijna drie jaar in België, totaal vervreemd zou zijn van de Afghaanse waarden en normen en dat hij zich deze niet meer eigen zou kunnen maken bij een eventuele terugkeer. Zij het hierbij benadrukt dat verzoeker nog regelmatig contact heeft met zijn Afghaanse familie (Notities van het persoonlijk onderhoud, p. 7). Hierbij wordt nog aangestipt dat verzoeker niet aantoonde dat hij bij terugkeer niet meer kan rekenen op enig familiaal en sociaal netwerk in Afghanistan. Verzoeker moet dan ook redelijkerwijze in staat worden geacht op de hoogte te zijn of te worden gesteld van de actueel heersende normen en waarden in Afghanistan en deze in acht te nemen.

Met de argumentatie dat zijn jonge leeftijd maakt dat hij erg beïnvloedbaar is en dat kan worden aangenomen dat hij zich gelet op de blootstelling aan de Belgische samenleving via school waar hij sociale contacten en vriendschappen heeft gesloten met Belgische jongeren en het verblijf in het opvangcentrum onbewust westerse gedragingen en kenmerken eigen heeft gemaakt dat hij gelet op zijn jonge leeftijd niet steeds zal kunnen verbergen of waarvan hij zich niet bewust zal zijn dat hij deze moet verbergen wanneer hij bij terugkeer plaatselijke gebruiken en normen terug in acht moet nemen die inmiddels door de taliban aanzienlijk werden verstrengd, alsook de door verzoeker bijgebrachte attesten, certificaten en arbeidsovereenkomst ter staving kan hij niet overtuigen. Hoewel de bijgebrachte stukken zijn integratie in België en zijn actieve en enthousiaste deelname aan het maatschappelijke leven staven, volstaat dit betoog niet om aan te tonen dat verzoeker een opvatting, gedachte, mening, kenmerk of geloof heeft ontwikkeld die de negatieve belangstelling van potentiële actoren van vervolging, zoals de taliban, andere groeperingen of zijn lokale gemeenschap, in Afghanistan heeft gewekt of kan wekken. Evenmin blijkt hieruit dat haar een gedachte, opvatting, mening, kenmerk of geloof kan worden toegedicht door de taliban of haar lokale gemeenschap.

Het feit dat verzoeker in België bepaalde vrijheden en verschillen met de situatie in Afghanistan heeft gezien, maakt niet dat deze ervaring hem specifieke moeilijkheden zou kunnen opleveren bij een terugkeer naar zijn land van herkomst om zich aan te passen aan de Afghaanse samenleving.

Met de loutere verwijzing naar zijn afkomst uit een ruraal en conservatief gebied doet verzoeker verder geen enkele afbreuk aan de vaststelling dat hij evenwel geen enkele concrete informatie aanreikt, die op zijn persoonlijke situatie betrekking heeft, waaruit een verregaande verwestering blijkt of waaruit blijkt dat hij gezien zal worden als zijnde ‘besmet’ door de westerse waarden en als iemand die de sociale normen niet respecteert en daarom in die zin een risico loop om vervolgd te worden bij een terugkeer naar Afghanistan. Bovendien dient herhaald te worden dat verzoeker nog een netwerk in zijn regio van herkomst heeft waarmee

hij nog steeds contact heeft. Derhalve blijkt uit niets dat het voor verzoeker onoverkomelijk of onmogelijk zou zijn om terug te keren naar en zich (opnieuw) aan te passen aan de Afghaanse samenleving.

Verzoeker toont, gelet op hetgeen voorafgaat, niet concreet aan dat of waarom hij bij een terugkeer naar Afghanistan geconfronteerd zou worden met dermate ernstige aanpassingen en moeilijkheden dat hij zijn leven aldaar niet (opnieuw) zou kunnen opnemen en dat hij er niet (meer) zou kunnen aarden. Evenmin brengt hij concrete elementen bij waaruit blijkt dat hij bij een terugkeer naar zijn land van herkomst als verwesterd zou worden gepercipieerd, laat staan dat hij *in concreto* aannemelijk zou maken dat zij daardoor zou dreigen te worden gevisieerd, gestigmatiseerd en/of vervolgd.

De Raad besluit dat door verzoeker dit mede gelet op de vastgestelde ongeloofwaardigheid van zijn voorgehouden asielrelaas en problemen, geen concrete elementen worden aangehaald waaruit zou kunnen blijken dat hij in het geval van een terugkeer naar Afghanistan en louter omwille van zijn profiel en/of zijn verblijf in Europa dermate negatief zou worden bejegend dat er in zijn hoofde gewag zou kunnen worden gemaakt van een vrees voor vervolging in vluchtelingenrechtelijke zin of van een reëel risico op ernstige schade in de zin van de subsidiaire bescherming.

In zoverre verzoeker wijst op het leven onder talibanbewind, stipt de Raad nog aan dat een vrees voor vervolging (of een reëel risico op het lijden van ernstige schade) *in concreto* moet worden aangetoond. Uit de landeninformatie in het rechtsplegingsdossier blijkt weliswaar dat er in Afghanistan een repressief regime van kracht is, waarbij de *sharia* wordt ingevoerd en geïmplementeerd en willekeurige aanhoudingen, ontvoeringen en moorden plaats grijpen, doch niet dat er sprake is van groepsvervolging waarbij alle Afghaanse mannen het slachtoffer worden van vervolging of vernederende behandeling of bestraffing door de taliban. Door louter te citeren uit algemene landeninformatie zonder deze informatie op zijn persoonlijke situatie te betrekken, blijft verzoeker daartoe in gebreke.

Waar verzoeker tevens wijst op rapporten die gewag maken van stigmatisering of uitstoting stipt de Raad vooreerst aan dat verstoting en stigmatisering slechts in uitzonderlijke gevallen als vervolging kunnen beschouwd worden. Te dezen heeft verzoeker, die contacten heeft onderhouden met zijn familie in Afghanistan, in de loop van de administratieve procedure op geen enkel moment gewag gemaakt van een dergelijke vrees en brengt hij gedurende de procedure voor de Raad evenmin concrete aanwijzingen aan dat hij bij een eventuele terugkeer uit Europa door zijn familie zou worden verstoten, laat staan dat er in zijn hoofde sprake zou kunnen zijn van een uitzonderlijke situatie die met vervolging kan gelijkgesteld worden.

Gelet op verzoekers individuele omstandigheden kan in casu niet aangenomen worden dat hij dient te vrezen voor vervolging of ernstige schade omwille van een terugkeer uit Europa en (een toegeschreven) verwestering.

De Raad besluit dat door verzoeker dit mede gelet op de vastgestelde ongeloofwaardigheid van zijn voorgehouden asielrelaas en problemen, geen concrete elementen worden aangehaald waaruit zou kunnen blijken dat hij in het geval van een terugkeer naar Afghanistan en louter omwille van zijn profiel en/of zijn verblijf in Europa dermate negatief zou worden bejegend dat er in zijn hoofde gewag zou kunnen worden gemaakt van een vrees voor vervolging in vluchtelingenrechtelijke zin of van een reëel risico op ernstige schade in de zin van de subsidiaire bescherming.

Daarnaast dient nog te worden opgemerkt dat, zoals op gerechtvaardigde wijze wordt gemotiveerd in de bestreden beslissing, de precaire sociaal-economische situatie in Afghanistan te dezen geen aanleiding kan geven tot de toekenning van internationale bescherming.

Dient in dit kader immers te worden verwezen naar Richtlijn 2011/95/EU van het Europees parlement en de Raad van 13 december 2011 en meer specifiek naar de hierin opgenomen overweging 35 die bepaalt: *“Gevaren waaraan de bevolking van een land of een deel van de bevolking in het algemeen blootgesteld is, vormen normaliter op zich geen individuele bedreiging die als ernstige schade kan worden aangemerkt”. De sociaal-economische omstandigheden in Afghanistan dienen als een gevaar beschouwd te worden zoals omschreven in voormelde overweging. Dient tevens te worden gewezen op artikel 6 van voormelde Kwalificatierichtlijn, waarin wordt bepaald dat als actoren van vervolging of ernstige schade kunnen worden aangemerkt: “a) de staat; b) partijen of organisaties die de staat of een aanzienlijk deel van zijn grondgebied beheersen; c) niet-overheidsactoren, indien kan worden aangetoond dat de actoren als bedoeld in de punten a) en b), inclusief internationale organisaties, geen bescherming als bedoeld in artikel 7 kunnen of willen bieden tegen vervolging of ernstige schade.”*

Uit voormelde overweging 35 en voormeld artikel 6 van de Kwalificatierichtlijn blijkt dat de Europese wetgever de toepassing van internationale bescherming heeft willen beperken tot die gevallen waarin de vervolging of de ernstige schade waaraan de betrokkene in zijn land van herkomst wordt onderworpen voortvloeit uit de

gedragingen, dit is een opzettelijk handelen of nalaten, van derden. Overeenkomstig het bepaalde in artikel 48/5, § 1 van de Vreemdelingenwet kan er, zoals dit eveneens blijkt uit een lezing van het arrest *M'Bodj* van het Hof van Justitie (HvJ 18 december 2014 (GK), C-542/13, *M'Bodj*, pt. 35) en zoals dit ook als standpunt wordt ingenomen in de EUAA Country Guidance van januari 2023, aldus slechts sprake zijn van een gegronde vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade in de zin van de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet voor zover met betrekking tot het ontstaan van de vervolging of de ernstige schade de directe of indirecte verantwoordelijkheid van de autoriteiten van dat land of van één van de andere in artikel 48/5 vermelde actoren wordt aangetoond (zie ook: RvS 20 oktober 2014, beschikking nr. 10.864).

In dit kader wordt er in de bestreden beslissing met recht gemotiveerd dat uit de beschikbare landeninformatie evenwel niet blijkt dat de huidige precaire socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan (overwegend) zou worden veroorzaakt door gedragingen of nalatigheid, laat staan door gedragingen of nalatigheid van opzettelijke en intentionele aard, van de taliban of enige andere actor in de zin van artikel 48/5, § 1 van de Vreemdelingenwet.

De Raad benadrukt dat uit het geheel van de door partijen bijgebrachte informatie blijkt dat de humanitaire situatie in Afghanistan werd veroorzaakt door een multidimensionale crisis waarvan niet kan worden vastgesteld dat een specifieke actor er overwegend, laat staan als enige, verantwoordelijk voor is.

Na de machtsovername door de taliban kwam de economie in vrije val. Er was er een (tijdelijke) opschorting van financiële steun en ontwikkelingshulp door buitenlandse donoren en internationale instellingen, een bevrozing van de geldreserves van de Afghaanse centrale bank, de vlucht van gekwalificeerd personeel naar het buitenland, de gebrekkige toegang tot de arbeidsmarkt voor vrouwen en het stopzetten van privé-initiatieven door vrouwen. Dit leidde tot een liquiditeitscrisis, een ineenstorting van het bancaire systeem, ontwrichting van de buitenlandse handel, een devaluatie van de nationale munt, hoge voedselprijzen, verminderd inkomen en werkloosheid. Tegen deze achtergrond speelde verder de impact van het conflict in Oekraïne op de wereldhandel met gevolgen voor de voedselzekerheid in Afghanistan. Tevens waren er moeilijkheden om fondsen naar en binnen Afghanistan over te maken. Ten slotte zijn er milieumomstandigheden zoals de aanhoudende ernstige droogte en andere natuurrampen, zoals de overstromingen van 2022, die een aanzienlijke impact hebben op de socio-economische en humanitaire situatie.

De huidige precaire socio-economische situatie en humanitaire situatie in Afghanistan is het gevolg van een complexe wisselwerking tussen verschillende elementen en economische factoren, waarvan een aantal factoren reeds voor de machtsovername door de taliban in het land aanwezig waren.

Hoewel het economisch beleid van de taliban voorlopig nog onduidelijk is, blijkt niet dat de taliban maatregelen zouden hebben getroffen om humanitaire bijstand te verhinderen of te blokkeren, waardoor internationale hulpinspanningen hebben kunnen verhinderen dat de situatie in Afghanistan escaleerde tot hongercatastrofe.

Uit het geheel van de beschikbare landeninformatie met inbegrip van deze die door verzoekende partij werd bijgebracht kan niet worden afgeleid dat de huidige algemene precaire socio-economische en humanitaire situatie overwegend wordt veroorzaakt door gedragingen van de taliban of enige andere actor, laat staan wordt veroorzaakt door het opzettelijk handelen of nalaten van de taliban of enige andere actor.

Waar verzoekende partij in dit verband nog lijkt te menen dat de huidige situatie in Afghanistan vergelijkbaar is met deze in Somalië ten tijde van het arrest *Sufi en Elmi* van het EHRM, oordeelt de Raad dat zulks niet kan worden bijgetreden. In tegenstelling tot de situatie in Somalië ten tijde van het arrest “*Sufi en Elmi*” is er heden in Afghanistan immers wel degelijk een de-factoregering aanwezig, met de-factoministers en de-factofunctionarissen (EASO “Afghanistan. Country Focus” van januari 2022, p. 14-32; EUAA “Afghanistan security situation” van augustus 2022, p. 36-43). Dat deze regering wordt geleid door de taliban doet daar geen afbreuk aan. Ook het gegeven dat de taliban de sharia hebben ingevoerd en geïmplementeerd in Afghanistan, net zoals al-Shabaab in Somalië, maakt niet dat de situatie vergelijkbaar is met deze in “*Sufi en Elmi*”. Overigens is Afghanistan niet het enige land dat stelt dat de sharia wordt ingevoerd. Het grootste verschil is dat de huidige humanitaire crisis in Afghanistan niet het gevolg is van willekeurige oorlogsmethoden of andere geweldshandelingen, zoals dat in het arrest “*Sufi en Elmi*” wel het geval was. Ten slotte merkt de Raad op dat in het arrest “*Sufi en Elmi*” nergens wordt verwezen naar enige internationale sanctie of de gevolgen ervan. Een ander groot verschil met de situatie die in het arrest “*Sufi en Elmi*” werd besproken, is dat al-Shabaab internationale hulporganisaties toegang weigerde tot de Somalische gebieden onder zijn controle. Er is in de beschikbare landeninformatie evenwel geen enkele ernstige aanwijzing die erop duidt dat de taliban heden igo's of ngo's op systematische wijze de toegang tot Afghanistan weigeren. Integendeel, zoals vermeld, is humanitaire bijstand, hetzij beperkt, blijven doorlopen, ook na de machtsovername, en hebben de taliban zelf een oproep om internationale hulp gelanceerd.

Bijgevolg vallen de algemene socio-economische en humanitaire omstandigheden in Afghanistan op zich niet onder het toepassingsgebied van artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet.

Voorts blijkt niet dat verzoeker in deze context persoonlijk wordt geviséerd of dat hij behoort tot een groep van geviseerde personen. Hij toont niet aan dat hij bij terugkeer naar Afghanistan door de taliban of enige andere actor op intentionele en gerichte wijze zou worden onderworpen aan een onmenselijke behandeling, met name een situatie van extreme armoede waarbij hij niet zou kunnen voorzien in zijn elementaire levensbehoeften.

Het voorgaande neemt niet weg dat een terugkeer van verzoeker naar Afghanistan omwille van de huidige precaire socio-economische en humanitaire situatie aldaar nog steeds aanleiding kan geven tot een schending van artikel 3 van het EVRM.

Hoewel zulke mogelijke schending van artikel 3 van het EVRM *in casu* buiten de eigenheid van het huidige Belgische asielrecht valt, waar de artikelen 48/3 en 48/4 van Vreemdelingenwet duidelijk omschreven voorwaarden voorzien voor de erkenning als vluchteling dan wel de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus, moet de mogelijke schending van voormeld verdragsartikel alleszins grondig worden onderzocht bij het nemen van een beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten (RvS 28 september 2017, nr. 239.259; RvS 8 februari 2018, nr. 240.691; RvS 29 mei 2018, nrs. 241.623 en 241.625; RvS 28 mei 2021, nr. 250.723).

Voorts dient te worden vastgesteld dat verzoeker geen andere concrete persoonlijke kenmerken en omstandigheden aantoont waaruit blijkt dat hij een reëel risico loopt op foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing, of een reëel risico op een ernstige bedreiging van het leven of de persoon. Verzoeker maakte immers doorheen zijn opeenvolgende verklaringen geen gewag van andere persoonlijke problemen die hij de laatste jaren in Afghanistan zou hebben gekend.

Gelet op bovenstaande vaststellingen, kan, in tegenstelling tot wat verzoekende partij meent in haar verzoekschrift, niet worden aangenomen dat in deze is voldaan aan de cumulatieve voorwaarden, zoals bepaald in artikel 48/6, § 4 van de Vreemdelingenwet, om aan verzoekende partij het voordeel van de twijfel toe te staan.

Uit hetgeen voorafgaat dient te worden besloten dat verzoekende partij de vluchtelingenstatus met toepassing van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet, noch de subsidiaire beschermingsstatus met toepassing van artikel 48/4, § 2, a) en b) van de voormelde wet kan worden toegekend.

De subsidiaire beschermingsstatus kan niettemin worden verleend indien het aannemelijk is dat verzoekende partij een reëel risico op ernstige schade loopt met toepassing van artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet. Opdat aan verzoekende partij de subsidiaire beschermingsstatus overeenkomstig artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet kan worden toegekend, moet er sprake zijn van een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon, als burger, als gevolg van willekeurig geweld – dit is geweld dat de personen zonder onderscheid raakt, met name zonder dat zij specifiek worden geviséerd – in het geval van een internationaal of binnenlands gewapend conflict. Deze wetsbepaling vormt de omzetting van artikel 15, c), van de richtlijn 2011/95/EU en is een bepaling waarvan de inhoud verschilt van die van artikel 3 van het EVRM en waarvan de uitlegging dan ook autonoom moet geschieden, maar met eerbiediging van de grondrechten zoals deze door het EVRM worden gewaarborgd (HvJ 17 februari 2009 (GK), C-465/07, *Elgafaji t. Staatssecretaris van Justitie*, pt. 28).

Door de commissaris-generaal wordt er in dit verband evenwel op gewezen, en omstandig gemotiveerd, dat, na grondige analyse van de beschikbare informatie, er actueel geen aanwijzingen zijn dat er in Afghanistan een situatie zou bestaan waarbij een burger louter door zijn aanwezigheid in het land een reëel risico zou lopen om blootgesteld te worden aan een ernstige bedreiging van zijn leven of zijn persoon in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet.

Immers blijkt dat sedert de machtsovername door de taliban het conflict-gerelateerde geweld dat voorheen plaatsvond in Afghanistan en het aantal burgerslachtoffers sterk is afgenomen, dat het willekeurig geweld aldaar significant is gedaald, dat het geweld dat er actueel nog plaatsvindt voornamelijk doelgericht van aard is en slechts een beperkte impact heeft op burgers en dat burgers er nu in relatieve vrede kunnen leven. Ook de wegen werden significant veiliger, waardoor burgers zich veiliger over de weg kunnen verplaatsen. Voorts vond er een gevoelige daling plaats in het aantal interne ontheemden, is ontheemding ten gevolge het conflict vrijwel volledig gestopt en keerden veel interne ontheemden gelet op de stabielere veiligheidssituatie terug naar hun regio. De verbeterde veiligheidssituatie heeft verder tot gevolg dat meer regio's dan vroeger toegankelijk zijn.

Zelfs wanneer rekening wordt gehouden met enkele regionale verschillen, blijkt er in Afghanistan geen sprake van een uitzonderlijke situatie waar de mate van het willekeurig geweld in het gewapende conflict dermate hoog is dat zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar Afghanistan, louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt om te worden blootgesteld aan een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon. Voorgaande vindt steun in de *Country Guidance Afghanistan* van januari 2023 en is gelet op de informatie opgenomen in de EUAA "*Afghanistan: Country Focus*" van december 2023 nog steeds actueel.

Verzoekende partij is afkomstig uit de provincie Paktiya. De Raad stelt vast dat voor de provincie Paktiya geen reëel risico bestaat dat een burger persoonlijk wordt getroffen door willekeurig geweld, waardoor dient te worden geconcludeerd dat de vraag, naar het al dan niet voorhanden zijn van persoonlijke omstandigheden, die het risico op ernstige schade kunnen verhogen, zich *in casu* niet stelt. Voorgaande ligt in dezelfde lijn van de *Country Guidance Afghanistan* van januari 2023.

Gelet op het voormelde toont verzoeker niet aan dat in zijn hoofde zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat hij bij een terugkeer naar Afghanistan een reëel risico zou lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, c), van de Vreemdelingenwet.

In hoofde van verzoekende partij kan derhalve geen reëel risico op het lijden van ernstige schade in de zin van het voormelde artikel 48/4 worden in aanmerking genomen.

2.4. Omtrent de aangehaalde rechtspraak van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen in het verzoekschrift, dient nog in herinnering te worden gebracht dat rechterlijke beslissingen in de continentale rechtstraditie geen precedentswaarde hebben (RvS 21 mei 2013, nr. X; RvS 16 juli 2010, nr. X (c); RvS 18 december 2008, nr. X (c)). Bovendien toont verzoekende partij niet *in concreto* aan dat de feitelijke elementen die aan de grondslag lagen van de aangehaalde arresten kunnen worden vergeleken met de feiten die onderhavige zaak kenmerken.

2.5. In het kader van de devolutieve kracht van het beroep volstaan bovenstaande vaststellingen om te besluiten dat verzoeker geen vrees voor vervolging in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet of een risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet aantoont.

2.6. Verzoeker vraagt om de bestreden beslissing te vernietigen. Uit wat voorafgaat blijkt dat er geen essentiële elementen ontbreken waardoor de Raad niet over de grond van het beroep zou kunnen oordelen. Verzoeker geeft verder niet aan welke substantiële onregelmatigheden aan de bestreden beslissing zouden kleven in de zin van artikel 39/2, § 1, 2° van de Vreemdelingenwet. De Raad ziet geen redenen om de bestreden beslissing te vernietigen en de zaak terug te zenden naar de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De verzoekende partij wordt niet erkend als vluchteling.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op veertien mei tweeduizend vierentwintig door:

C. DIGNEF, wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

R. VAN DAMME, griffier.

De griffier,

De voorzitter,

R. VAN DAMME

C. DIGNEF